

COLEGIUL
CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA

LOGARITM

Performanță și excelență

Numărul 2
Anul Școlar 2024-2025

COLEGIUL NAȚIONAL
"CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
Bd. C.D. Loga, Nr. 37, 300020, Timișoara, Timiș
Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094
CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

MINISTERUL EDUCAȚIEI

*Revista
Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga”
Timișoara*

Reviste tipărite la Tipografia Logarithm

Sursa fotografiei: Caius Scaueriu

CUPRINS

<i>Editorial. Revista „Logaritm”</i>	6
<i>Cronica școlii. Colegiul Național „C. D. Loga”</i>	8
<i>Cronologie istorică. Timișoara</i>	14
<i>Fire narrative</i>	17
<i>Aventurile lui Marti în spațiu</i>	18
<i>Comoara vieții</i>	23
<i>La vreme de carnaval</i>	24
<i>Reflecții lirice</i>	27
<i>Prietenie</i>	28
<i>By Fathoming Eternity</i>	31
<i>Schimbarea</i>	32
<i>Eseuri</i>	34
<i>Cum să nu uiți: un ghid în 5 pași</i>	36
<i>10 curiozități despre Primul Război Mondial</i>	40
<i>„Sindromul Timișoara” sau despre puterea dezinformării unei întregi națiuni</i>	43

<i>Despre și pentru logani</i>	47
<i>Clubul de robotică „CyberMoon”</i>	48
<i>Clubul de robotică „Meeral”</i>	50
<i>Clubul de dezbateri „Chrome Debate Society”</i>	52
<i>Clubul de ecologie „Semper Natura”</i>	54
<i>Clubul de film „C. D. Loga”</i>	56
<i>Clubul de podcast „Minți la Loga”</i>	58
<i>Logani pentru viață</i>	62
<i>Expoziția „Brâncuși”</i>	66
<i>BETA - Bienala timișoreană pentru arhitectură</i>	68
<i>Performanțe școlare și extrașcolare</i>	72
<i>De vorbă în spirit logan</i>	75
<i>Interviu cu artistul Dan Bittman</i>	76
<i>Interviu cu eleva Herzer Madelyn</i>	78
<i>Interviu cu absolventul Urdeș Andrei Justin</i>	80
<i>Colectivul de redacție</i>	82

Editorial

~ aspecte introductive ~

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” își desfășoară activitatea pedagogică de mai bine de un secol, ocupând întotdeauna un loc în rândul celor mai de prestigiu școli din partea de vest a României. Cu ajutorul cadrelor didactice extrem de devotate profesiei lor, elevii reușesc în fiecare an să exceleze în nenumărate domenii, obținând o mulțime de premii la concursurile și olimpiadele care se organizează atât la nivel local, cât și la un nivel mai înalt precum fazele naționale sau internaționale.

Totuși, în afară de competițiile care au un caracter educațional și care au la bază materiile clasice care se studiază în școli, „loganii” își lasă amprenta deopotrivă pe multe alte proiecte și activități care au un caracter extrașcolar. Astfel, școala noastră găzduiește peste 10 cluburi și echipe de elevi axate pe diverse domenii culturale, cum ar fi cinematografia, fotografia, robotica, literatura, sportul și multe altele. O altă preocupare a „loganilor” este reprezentată de activități de voluntariat în cadrul a diferite organizații și asociații care le oferă aceste oportunități.

În cadrul Colegiului Național „C. D. Loga” se organizează anual proiecte, spectacole, expoziții sau târguri spre folosul elevilor, având la bază intenția și dedicarea conducerii școlii, cadrelor didactice și chiar a elevilor înșiși. Acestea acoperă o gamă extrem de largă de domenii, precum teatrul, arta, istoria, politica, literatura și multe altele, dezvoltând un caracter extrem de dinamic și diversificat pe care îl promovează viitorilor absolvenți.

Revista „Logaritm” își rezervă intenția de a promova o comunicare mai directă cu membrii acestei școli și de a face posibilă transmiterea unor informații de interes general într-un singur loc. Ea are drept scop publicarea creațiilor literare și artistice ale elevilor și cadrelor didactice, de a prezenta frânturi din activitățile extrașcolare întreprinse de aceștia, de a pune în discuție evenimente culturale care se desfășoară în Timișoara și pentru care elevii ar putea prezenta interes și, nu în ultimul rând, de a arăta rezultatele care vorbesc despre „performanța și excelența” promovate de această unitate de învățământ. Cu alte cuvinte, „Logaritm” este oglinda școlii noastre care reflectă cu fidelitate aspectul moral, cultural sau educațional și valorile pe care le promovează aceasta.

Vă invităm să descoperiți imediat după articolele introductive un capitol provocator, care vă va transporta cu gândul prin împrejurimi feerice, adevărate lumi de basm zidite de mințile creative ale „loganilor”. Este vorba despre capitolul destinat scrierii în proză, unde elevii propun spre publicare lucrări originale în care firul narativ urmărește parcursul efemer al vieților unor personaje, filtrul gândirii capturat în momentul în care se încearcă răspunsul la întrebări existențiale sau descrieri care vă vor pune la încercare imaginația.

Veți trece apoi într-o ramură a revistei ușor diferită ca aspect, dar asemănătoare în profunzime. Capitolul destinat scrierilor lirice surprinde stiluri extrem de diverse de redactare, unele adoptând stilul clasic - dominat de rime, măsură calculată, ritm și alte elemente de

versificație bine definite și conturate - și altele preluând aspecte din arta modernă, unde unele reguli amintite anterior sunt omise și înlocuite cu frumusețea noului. Versurile sunt provocatoare și abordează fel de fel de teme, acoperind o arie vastă de idei ce sunt mărturisite de autorii „logani”.

Următorul capitol provoacă nu doar memoria cititorilor, ci și puterea de înțelegere a unor lucruri care reprezintă aspecte din trecut ce au dăinuit și s-au manifestat pretutindeni în orașul nostru. Acest capitol urmărește tradițiile și obiceiurile din trecut, realitățile istorice și politice care au influențat Timișoara și Banatul într-o măsură sau alta, dar și monumente care însuflețesc și astăzi momente remarcabile petrecute cu decenii sau secole în urmă. Este un domeniu care contribuie semnificativ la înțelegerea rezultatului care se răsfrânge asupra prezentului și reprezintă un exemplu după care ar trebui să ne ghidăm și pe baza căruia să fie influențate deciziile din ziua de astăzi.

Cum altfel să promoveze o revistă diversitatea și să publice materiale de interes pentru elevii școlii fără a avea o secțiune destinată activităților extrașcolare? Drept pentru care, al patrulea capitol include prezentarea unor evenimente organizate de „logani” sau evenimente publice din Timișoara care au promovat diferite arii curriculare și culturale de interes pentru ei și pentru ceilalți cetățeni.

Articolul final vizează performanțele și reușitele elevilor din Colegiul Național „C. D. Loga” în cadrul olimpiadelor și altor competiții care au la bază materiile din programa școlară și extrașcolară. De specificat este faptul că articolul conține numai rezultatele de la etapele naționale și internaționale, dat fiind numărul laudabil de elevi cu rezultate excepționale la celelalte etape cu un caracter local sau regional. Totuși, ținem să felicităm toți elevii care au obținut astfel de reușite și îi încurajăm să valorifice cât mai multe ocazii care le-ar putea aduce o șansă în plus spre rezultate remarcabile.

Ultimul capitol înfățișează discuții avute cu profesori din școala noastră, absolvenți ai liceului care au ceva de spus viitorilor absolvenți și chiar celebriți care și-au lăsat amprenta asupra orașului și asupra noastră, cetățenilor. Mereu poate ne-am întrebat „Ce preocupări au dascălii noștri?”, „Ce i-a determinat să ajungă unde sunt acum?”, „Ce îi definește ca persoane?” și multe alte întrebări care depășesc sfera profesională în care suntem prinși și cu care suntem obișnuiți cu toții. Acest capitol vine în ajutor, oferind răspunsuri la întrebări pe care poate nu am avea ocazia să le punem într-un context formal. Este important să ne cunoaștem reciproc pentru o mai bună funcționare a sistemului. Totodată, poate unii dintre noi nu știm ce oameni celebri sau absolvenți realizați au studiat în băncile școlii noastre, dar în acest capitol se va găsi răspunsul și chiar mai mult, poate vom primi sfaturi sau ni se vor împărtăși experiențe remarcabile dintr-o perioadă de mult trecută, ajutând la crearea unei viziuni unice asupra școlii noastre în comparație cu prezentul.

Dorim să mulțumim tuturor persoanelor care ne-au ajutat în realizarea Revistei „Logarithm” și care au asigurat un drum lin a acesteia către inimile fiecărui „logan”. Împreună suntem *Loga!*

De la Gimnaziul Maghiar Regal Superior de Stat la Colegiul Național C.D Loga

Cronica unei școli - Partea a II-a

Prof. Tihomir Milin

3 august 1919 - sub comanda colonelului Virgil Economu intră în Timișoara primele unități ale armatei române.

4 august - Regatul Român încheie tratatul cu puterile aliate în urma căruia Banatul intră în granițele României Mari.

7 august 1919 – preluarea școlilor maghiare de către autoritățile române. În clădirea fostului Gimnaziu Maghiar Regal Superior de Stat se decide înființarea Liceului de Băieți Constantin Diaconovici Loga. Preia sistemul de organizare al învățământului secundar românesc: ciclul inferior (clasele I – IV) și ciclul superior (clasele V – VIII). Direcțiunea liceului i se încredințează, mai întâi provizoriu, apoi definitiv, profesorului Silviu Bejan, dascăl al Preparandiei din Arad și participant la Actul Marii Uniri de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918.

10 august 1919 – Camil Petrescu anunță în ziarul Banatul românesc din Lugoj, deschiderea primului Liceu românesc din Timișoara notând: „...Considerăm deschiderea acestui liceu ca un eveniment național de o deosebită însemnătate, căci e incontestabil că el va deveni focar de cultură și de viață națională, de care au fost atât de lipsiți până acum bănățenii.”

Septembrie 1919 – Liceul de Băieți C. D. Loga își începe activitatea, având un corp profesoral alcătuit din 14 profesori și o populație școlară formată din 234 de elevi. Cu excepția a doi dintre aceștia, unul sârb și altul evreu, toți proveneau din familii românești.

6 octombrie 1919 - se deschide oficial anul școlar. Inaugurarea se face printr-un serviciu religios oficiat de către protopopul Ioan Oprea în biserica din Prințul Turcesc, în prezența directorului, profesorilor, elevilor, părinților acestora.

Începând cu anul școlar *1920-1921*, se înființează două secții: modernă (axată pe studiul limbilor clasice) și reală (orientată spre studiul matematicii și al științelor naturale). În acest context, Liceul Real (fosta Școală Reală Superioară din Timișoara ce funcționa în sediul actualului Liceu Lenau), devine de prisos și se decide contopirea acesteia cu Liceul de Băieți Constantin Diaconovici Loga.

1922 - directorului Silviu Bejan îi succede în funcție profesorul Augustin Coman (matematică), al cărui mandat durează până în 1926.

11 noiembrie 1923 – Majestatea Sa Regele Ferdinand I Întregitorul, sosit pentru întâia dată în teritoriile din România reîntregită, în prezența primului ministru I. C. Brătianu și a altor notabilități, vizitează școala, moment consemnat astfel în anuarul din 1923: „Cu ocazia venirii M. S. Regelui în Capitala Banatului, Majestatea sa a binevoit să viziteze și liceul nostru. În ziua de duminică, 11 noiembrie 1923, orele 5 după-amiaza, M. S. Regele, însoțit de Domnul I. C. Brătianu, Ministru președinte, au sosit la liceu. Directorul liceului, Augustin Coman, într-o alocuțiune urează bun sosit după care M. S, urmat de suită, trece prin mijlocul elevilor care îl primesc cu flori și în sunetele Imnului Regal executat de corul elevilor; intră în cancelaria profesorilor unde profesorii sunt prezentați M. Sale de către directorul liceului. (cf. Anuarul Liceului C. Diaconovici Loga din Timișoara pe anul școlar 1923-1924, pg. 4).

1924 - susține Bacalaureatul („Matura”) prima promoție de logani; se înființează Cercul de Matematică „Traian Lalescu” și apare revista „Viața școlară” (primul număr, 15 noiembrie).

1926 - liceul e ridicat la rang de colegiu, primind denumirea de Colegiul Național Bănățean Constantin Diaconovici Loga. Direcțiunea școlii îi este din nou încredințată profesorului Silviu Bejan.

1931 - vizitează școala, în calitate sa de prim-ministru, istoricul Nicolae Iorga.

1933 - statele română și jugoslav adoptă Convenția despre regimul școlilor minorităților naționale în Banat, prin care se prevede înființarea la Timișoara și Vârșeț a unor clase pentru minoritari, în care procesul instructiv-educativ, la toate materiile, să se desfășoare obligatoriu în limba maternă, adică sârbă ori română.

1934 - se înființează secția cu predare în limba sârbă – cilcul inferior.

6 mai 1940 – moare profesorul Silviu Bejan, directorul în exercițiu al școlii. Interimatul e preluat de profesorul C-tin Cioflec, apoi de profesorul Roșiu Roșioru, respectiv de către prof. Gheorghe Oancea–Ursu.

februarie 1941 – e numit director al Colegiului profesorul de matematică Vasile Mioc. Mandatul său va fi foarte dificil, desfășurându-se în mare parte în anii războiului (în 1948 – renunță la învățământul preuniversitar și trece în învățământul superior politehnic).

1943 - se înființează ciclul superior al secției cu predare în limba sârbă, care va funcționa până în 1948. Direcțiunea era comună. Parte din dascălii secției sârbe erau veniți de la Belgrad, iar predarea se făcea după manuale trimise din țara vecină.

martie 1944 – clădirea școlii este evacuată; se instalează aici Spitalul Militar Z.I.129; cursurile se țin la Liceul de Fete Carmen Sylva. Spitalul Militar Z.I.129 a ocupat clădirea liceului Loga până la data de 14 septembrie 1944.

16 octombrie 1944 - liceul este din nou evacuat, pentru a găzdui Spitalul Militar Z.I. 179. Acest Spital ocupă clădirea liceului până la data de 12 decembrie 1944.

octombrie 1944 – în locul Spitalului Militar Z. I. 179 se mută un Spital Sovietic (nr. 59348); situația durează până la data de 7 aprilie 1945.

10 mai 1945, de Ziua Regalității (ziua națională a României din 1866), mai mulți elevi ai liceului Loga, din dorința de a-și exprima deschis opțiunea promonarhistă și antisovietică, pătrund în sediul Teatrului Național de unde, preluând portretele regelui, pornesc în marș pe străzi. Autoritățile prosovietice operează arestări atât în rândul elevilor participanți, cât și în rândul corpului profesoral.

11 mai 1945 - directorul Vasile Mioc și directorul adjunct Iuliu Ilca, ca de altfel și profesorul de istorie Traian Nădăban, sunt arestați și trimiși în lagărul de la Caracal, unde vor rămâne aproximativ cinci luni (15 octombrie 1945). Funcția de conducere e preluată interimar de către profesorul Nicolae Ilieșiu, ca cel mai vechi profesor al școlii.

15 iunie 1945 - 1 iulie 1946 – clădirea școlii găzduiește Unitatea Miliară nr. 06902 (Unitate de Aviație) a Armatei III Sovietice. În tot acest răstimp, în condiții vitrege, de surghiun, cursurile continuă să se desfășoare în diferite spații mai mult sau mai puțin improvizate, cu precădere după-amiaza. Inițial, o parte dintre elevi au fost relocați în clădirea Liceului Comercial (sediul actualei Primăriei), iar altă parte în căminul de ucenici al orașului. Mai târziu, școlii i se pun la dispoziție câteva săli în cadrul Palatului Dicasterial. Materialul didactic, instrumentele din dotarea fanfarei și o bună parte din arhivă, depozitate la demisol în perioada pribegiei, în încăperi sigilate, sunt distruse prin ardere ori sunt compromise de ocupanți.

1946 - sub directoratul profesorului Vasile Mioc, matematician erudit, este creată Asociația Absolvenților Colegiului Național Constantin Diaconovici Loga, avându-l ca președinte de onoare pe Î.P.S. dr. Vasile Lazarescu, Mitropolitul Banatului, el însuși fost elev al liceului, numit la vremea respectivă Colegiul Național Bănățean. Asociația și-a avut sediul în incinta școlii, numărând printre mebrii săi absolvenți de marcă.

Absolvenți ai liceului „C.D. Loga”, iunie 1942

1948 - în ciuda scurtei sale existențe, Asociația Absolvenților e desființată din considerente politice, printr-un decret semnat de către Gheorghe Ghiorgiu Dej.

1948, în baza noii Legi a educației adoptată de comuniști, Colegiul e transformat în liceu, căpătând o nouă titulatură: Liceul de Băieți Nr.1. Ulterior își va schimba succesiv denumirea în Școala Medie nr. 1.; Liceul „Nikos Beloianis”; Liceul de Matematică-Fizică. Sistemul de învățământ este puternic politizat. Atmosfera în școală este atent controlată de autoritățile comuniste. La directivele ministerului educației, se constituie în fiecare școală câte o comisie ce are ca sarcină epurarea cărților „dușmănoase”/ „periculoase” din fondul de carte al bibliotecii. Rafturile bibliotecii liceului sunt împânzite cu literatură sovietică, manualele utilizate provin din traducerea celor din statele socialiste sovietice, iar îndrumările metodice adoptă specificul învățământului socialist sovietic. Elevii sunt supuși unei politici de rusificare lingvistică forțată. Se înființează organizația ARLUS (Asociația română pentru strângerea legăturilor cu Uniunea Sovietică).

1949 – prin supraînălțarea sălii de sport s-a construit o sală de festivități, cu 500 de locuri.

În 1950, școlile primesc instrucțiuni despre cum să organizeze Luna Prieteniei Româno-Sovietice și sărbătorirea celei de a 33 aniversări a mării Revoluții Socialiste din Octombrie. Profesorilor li se pretinde ca în cadrul lecțiilor, indiferent de disciplina predată, să facă în mod organic legături cu realizările din URSS. Elevii sunt îndemnați să trimită, prin Consiliul General de conducere a ALRUS, scrisori elevilor sovietici pentru consolidarea prieteniei între popoare.

Tot din 1950, clădirea liceului Loga va găzdui și Liceul Seral Mixt, cu 332 elevi, repartizați în 15 clase, având conducere proprie și corp profesoral distinct. Din această cauză, spațiile de învățământ sunt foarte aglomerate; mobilierul școlar și materialul didactic, folosite la comun, sunt rapid deteriorate. Pentru a face față numărului mare de elevi, cursurile se desfășoară de la ora 7 la ora 22.30, în trei schimburi. Diferența de pregătire între elevii celor două școli este foarte mare. Elevii seraliști urmau mai degrabă cursuri de alfabetizare, în consonanță cu politica vremii care avea ca obiectiv central și general formarea omului nou – socialist, aplecat nu atât spre studiu, cât spre munca fizică. Aceștia, venind cu multe lipsuri în cunoștințe, mai greu au făcut față cerințelor programei. Pentru creșterea nivelului lor intelectual, se vor organiza meditații duminică, la școală. Numărul de ore alocate disciplinelor teoretice scade drastic, concomitent cu mărirea numărului de ore de pregătire practică și de îndoctrinare marxistă.

Începând cu anul școlar 1959-1960, elevii și profesorii Școlii Medii cu predare în limba maghiară sunt transferați în clădirea Liceului Constantin Diaconovici Loga, unde vor rămâne timp de doisprezece ani. Se înființează astfel secția maghiară a acestuia, relațiile fiind mereu armonioase.

1970 - școala își reia numele patronului său spiritual și funcționează sub titulatura de Liceul „Constantin Diaconovici Loga”.

Anii 70 – sunt create clasele speciale de matematică și de fizică, al căroro rol a fost acela de a valorifica potențialul și aptitudinile celor mai înzestrați elevi în domeniul celor două științe. S-a promovat exigența și competiția, iar rezultatele au fost cu adevărat remarcabile. S-au creat cercuri pentru studiul diferitor ramuri ale matematicii/ fizicii, elevii fiind antrenați și încurajați să colaboreze la revistele de specialitate, din școală și din țară, propunând probleme ori soluții de rezolvare. Standardele atinse în pregătire de către elevii claselor speciale s-au reflectat în absolvirea cu medii foarte mari a examenului de bacalaureat și prin parcursul lor academic de excepție.

În anul 1971, prin decizia Inspectoratului Școlar, clasele cu predare în limba română din cadrul Liceului Nikolaus Lenau, precum și clasele liceale (reale și umaniste) de la Liceul Eftimie Murgu (rămas doar cu clase de profil pedagogic) sunt mutate în clădirea Liceului de Matematică și Fizică. Întrucât spațiul de învățământ devenise supraaglomerat, cursurile desfășurându-se în două sau chiar trei schimburi, clasele I-IV ale Liceului de Matematică și Fizică sunt transferate la Liceul Eftimie Murgu.

Prin noua Lege a învățământului din 1978, unitățile de învățământ deveneau unități de producție. Elevii și profesorii participă la strângerea recoltei în lunile de toamnă și fac practică în întreprinderi și unități industriale (Atelierele CFR, la UMT, ILSA, URCC. etc.), pentru a deprinde cultul muncii.

1985 - elevul Răzvan Gelca, participant la Olimpiada Internațională de Matematică de la Helsinki, obține medalia de aur, făcând astfel ca numele școlii să fie cunoscut peste hotare.

22 decembrie 1989 - elevul Silviu Sebastian din clasa a XII-a sfârșește împușcat în torace, la intersecția străzilor Olimpiadei cu Popa Șapcă. După îndelungi demersuri, strada pe care a locuit și în apropierea căreia s-a consumat tragedia, îi poartă numele, în semn de recunoștință pentru martiriu. O placă memorială, montată pe unul dintre pereții holului central al colegiului, amintește această tragedie.

1 iunie 1990, sub directoratul prof. Nicolae Negoescu și sub ministeriatul filosofului Mihai Șora, fost elev al Colegiului, e reînființată Asociația Absolvenților. Se adoptă un nou Statut, iar ca președinte Onorific este ales Î.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului. Se reconfigurează profilurile; se încheie acorduri de colaborare cu instituții de învățământ din țară și din străinătate.

1996-1997 - Familia Moescu, prin Fundația „Ovidiu Moescu”, înființată în memoria fiului, absolvent de Loga, care plecat în SUA devine medic și moare tânăr răpus de leuceemie, solicită conducerii școlii și primește acordul de a construi în curtea instituției o capelă ecumenică. Se toarnă fundația și se ridică zidurile, dar lucrările trenează.

În 1998, sub ministeriatul profesorului Andrei Marga, școala e ridicată la rang de Colegiu Național, iar în 1999 apare prima ediție din Monografia Colegiului Național „Constantin Diaconovici Loga” realizată de Pavel Petroman, Alexandru Radovan, Milan Tosici, reeditată în 2002 la Editura Eurobit.

Începând cu anii 2000, se inițiază proiecte cu finanțare europeană. Școala începe să se afirme puternic și pe plan internațional, înregistrând rezultate de excepție.

2002 - Ministerul Educației și Cercetării acordă Colegiului Diploma de Excelență pentru rezultatele elevilor la olimpiadele și concursurile școlare internaționale. Se finalizează lucrările de consolidare a sălii de festivități, avariata de cutremurele din anii 90.

2010 - elevul Klaus Andreas Ludescher, actualmente absolvent al Facultății de Medicină a Universității Ruperto Carola, Heidelberg, pe lângă numeroasele premii naționale, obține Medalia de Bronz la Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori, desfășurată la Abuja, Nigeria.

2011 - sub coordonarea prof. Alexandru Iovanovici, el însuși absolvent de Loga, își începe activitatea Cercul de robotică al liceului; frații Adrian și Răzvan Ionică reușesc să construiască primul LogaBOT, un roboțel cu mai multe brațe, în formă de scorpion, controlat prin telecomandă, dotat cu o cameră și senzori, care poate măsura nivelul de monoxid și dioxid de carbon din peșteri, având capacitatea de a pătrunde în locuri acidentate și în cavități foarte mici.

2012 – Klaus Andreas Ludescher obține Medalia de Argint la Olimpiada de Științe a Uniunii Europene, ținută la Vilnius, Lituania. Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului acordă pentru a doua oară colegiului Diploma de Excelență pentru rezultatele elevilor la olimpiadele și concursurile școlare internaționale.

octombrie 2013 - Andrei Heidelbacher, actualmente inginer software la Google Zurich, a obținut medalia de aur la Olimpiada de Informatică a Europei Centrale, care s-a desfășurat în în Croația. În același an a fost medaliat cu argint și la Olimpiada Internațională de Informatică din Australia.

2013 - este înființată Galeria LogArt, prima inițiativă de acest gen dintr-un liceu nevocațional. Spațiul destinat galeriei este unul experimental și multimedia unde expun elevi, dar și artiști vizuali.

octombrie 2014 – demarează lucrările de renovare a clădirii, aflată într-o avansată stare de degradare. Devizul s-a ridicat la aproximativ opt milioane de lei și a implicat lucrări de reabilitare a structurii de rezistență, a fațadei, a pardoselii și a tâmplăriei. S-a refăcut acoperișul, partea de instalații; au fost reamenajate sălile de clasă, spațiile administrative, biblioteca, laboratoarele, sala de sport, grupurile sanitare, terenul de sport și vestiarele.

2013-2015, clădirea, ajunsă într-o avansată stare de degradare, e evacuată pentru reparații capitale. Activitatea didactică se desfășoară în clădirea fostului Grup Școlar Tudor Tănăsescu de pe strada Lorena.

2014 – elevul Andrei Heidelbacher obține aurul absolut (locul I) la Olimpiada de Informatică a Europei Centrale, care s-a desfășurat la Jena (Germania).

2016 – se reiau cursurile în clădirea Colegiului Național C. D. Loga. Eleva Roxana Drăghia reprezintă colegiul la unul dintre cele mai mari concursuri internaționale de fizică aplicată, I.Y.P.T. (International Young Physicists' Tournament) – organizat în Rusia, unde obține un loc meritoriu ce i-a permis recalificarea pentru etapa Internațională din Singapore, din anul 2017, în echipa reprezentativă a României.

2017 – sunt finalizate lucrările la biserica din curtea școlii, Primăria Municipiului Timișoara, în calitate de proprietar, concesionând terenul Mitropoliei Banatului.

2018 - eleva Silvia Alda - actualmente absolventă a Universității de Medicină din Timișoara, calificată în lotul restrâns al României, a obținut medalia de bronz la Olimpiada Internațională de Biologie, desfășurată la Teheran (Iran), recidivând un an mai târziu, în 2019, când participând la Olimpiada Internațională de Biologie din Szeged a recâștigat medalia de bronz.

octombrie 2018 - Colegiul Național Constantin Diaconovici Loga a fost admis ca membru cu drepturi depline în Alianța Colegiilor Centenare din România (ACC), organizație nonguvernamentală constituită sub înaltul patronaj al Majestății Sale Regele Mihai I al României și care reunește cele mai prestigioase instituții de învățământ preuniversitar din țară; exclude orice afiliere politică și are ca scop fundamental creșterea calității în educație.

17 mai 2019, cu prilejul sărbătoririi Zilei Școlii și a patronului ei spiritual, colegiul a fost onorat cu vizita Excelenței sale, Klaus Werner Johannis, Președintele României.

6 - 11 octombrie 2019 – sunt organizate evenimente de anvergură menite să celebreze primul Centenar al școlii sub administrație românească.

vineri, 25 octombrie 2019, în ziua în care Majestatea Sa Regale Mihai I ar fi împlinit vârsta de 98 de ani, la Palatul Regal din București, în Sala Tronului, a avut loc o ceremonie de investiții cu ordine și decorații dinastice pentru 14 personalități și instituții din România. Cu acest prilej, Majestatea Sa Margareta Custodele Coroanei Române a conferit Colegiului Național C. D. Loga din Timișoara, la împlinirea a 100 de ani de la fondare ca prin liceu cu predare în limba română din Capitala Banatului, Decorația Crucea Casei Regale a României.

marți, 8 octombrie 2024 – cu prilejul sărbătoririi Zilei Mondiale a educației, Președintele României a conferit, la Cotroceni, Colegiului Național Constantin Diaconovici Loga din Timișoara Ordinul “Meritul pentru Învățământ” în grad de “Ofițer”, „în semn de apreciere și recunoștință pentru contribuția dascălilor la dezvoltarea României prin educație, pentru profesionalismul și dăruirea cu care s-au dedicat misiunii transformatoare a școlii în viața elevului, dar și a comunității, preocupându-se de continua îmbunătățire a actului educațional”.

TIMIȘOARA

Trecut, și...

1718 - atestarea celei mai vechi fabrici de bere din România;

1718 - deschiderea primei școli elementare din Cetate, prima din România;

1728 - începutul canalizării Begăi, primul canal navigabil din România;

1745 - construcția spitalului municipal, primul din România (cu 24 de ani înaintea Vienei și cu 34 de ani înaintea Budapestei);

1753 - Timișoara, oraș cu stagiune teatrală permanentă (al treilea oraș din monarhia habsburgică, după Viena și Budapesta);

1760 - primul oraș al monarhiei cu străzile iluminate cu lămpi;

1771 - editarea primului ziar din România și totodată primul ziar german din sud-estul Europei: "Temeswarer Nachrichten";

1815 - biblioteca lui Josef Klapka, prima bibliotecă publică de împrumut din imperiul habsburgic, din regatul Ungariei și din teritoriile românești;

1819 - pentru prima dată în Europa Centrală, la Timișoara se administrează vaccinul antivariolic;

1823 - la Timișoara, Bolyai Janos anunță descoperirea primei geometrii neeuclidiene din lume;

1847 - în curtea fabricii de bere are loc primul concert în afara Vienei al lui Johann Strauss, fiul;

1855 - primul oraș al monarhiei habsburgice cu străzile iluminate cu gaz;

1884 - primul oraș de pe continentul european cu străzile iluminate electric, cu 731 de lămpi; 1886 - prima stație de salvare din Ungaria și România;

1895 - prima stradă asfaltată din România;

1899 - primul tramvai electric din România;

1938 - premieră mondială, prima mașină de sudat șine de cale ferată și tramvai, invenție a prof. Corneliu Micloși;

1953 - singurul oraș european cu trei teatre de stat în română, maghiară și germană;

1969 - prof. dr. Ghermănescu publică primul tratat enciclopedic de ecuații funcționale din lume;

...prezent

1989 - primul oraș liber de comunism din România;

1992 - primele intervenții chirurgicale la paroscopice în ginecologie și primele operații plastice mamare cu proteza (colaborare cu Clinica de Ginecologie, Heidelberg);

1993 - prima histerectomie totală pe cale la paroscopică (colaborare cu Clinica din Kiel);

1995 - realizarea fertilizării in vitro și a embriotransferului

uman în România; înființarea primului Centru de Laparoscopie, Chirurgie la paroscopică și Fertilizare in vitro, Timișoara;

1996 - nașterea primului copil conceput in vitro, în România și realizarea primului copil prin embriotransfer la mama purtătoare, realizată de echipa profesorului Ioan Munteanu;

2000 - primul oraș din România cu o strategie de dezvoltare economico-socială, elaborată de Primăria Timișoara;

2001 - prima rețea de infochioscuri din România, realizată de Primăria Timișoara; 2001 prima operație pe inimă, cu laser, din România;

Sursele imaginilor:

<https://peterlengyel.wordpress.com/2022/01/04/timisoara-in-imagini-vechi/>

<https://timisoara2023.eu/ro/>

Text preluat din Broșura organizatorică a Concursului Național de Comunicări Științifice ale Elevilor din Clasele Liceale - Geografie, Timișoara, 10-13 iulie 2024

Fire narrative

La umbra unui baobab

Iulia Gherga
Clasa a XI-a MI2

Se spune că visele ne arată cele mai ascunse și mai mari dorințe ale noastre. Visăm persoanele pe care le iubim, pe care le urâm, visăm lucruri din trecute, amintiri. Dar cea mai bună parte a lor, ceva ce, totuși, nu știe multă lume, e că le putem modifica după bunul plac.

Și poate vi se pare ciudat și vă întrebați de ce zic eu toate astea? Păi nu pot spune altceva decât că eu sunt cel care a ascultat fiecare vis și a călătorit în fiecare colț al deșertului ăsta nenorocit. Am auzit fiecare poveste, de la junglele de dincolo de râu și înapoi, am mers în fiecare tavernă, negociindu-le și dându-le la schimb. Am văzut oameni care își aclamau, înjurau și își strigau visele din toți rărunchi. De multe ori, nu se mai puteau ține pe picioare din cauza băuturii și făceau o hărmălaie de neimaginat. Când proprietarul cârciumii se sătura de atâta zgomot, îi dădea afară, iar atunci eu scoteam un carnețel și îmi notam în grabă fiecare detaliu al povestirii. Pentru ce? Pentru a-l putea, să zicem, „dărui” mai departe în schimbul altora mai creative.

Poate a-ți crede că e ilegal ceea ce fac, dar astea sunt doar afaceri și cu toții știm că cele mai bune povești sunt cele care au doar un mic sâmbure de adevăr. Clienții mei se pare că înțeleg acest aspect foarte bine. Cei mai fideli au și ei confidențialitatea lor, desigur, dar nu e ceva neobișnuit să mă viziteze goblini, spiriduși și alții asemenea în magazinașul meu.

Totuși, zilele trecute am avut parte de o vizită cu adevărat ciudată, adică mai neobișnuită decât de obicei. O bătrână scundă și-a făcut apariția în magazin alături de un câine. La început nu am băgat de seamă, însă, după câteva momente, m-am oferit să o ajut. Nu mi-a răspuns. Credeam că nu m-a auzit așa că m-am apropiat mai mult, dar nici n-am apucat să clipesc și femeia dispăruse. Am fugit afară să văd dacă nu era cumva acolo. Era de negăsit. Când m-am întors, pe teighea am găsit o zgardă, am dedus eu, a câinelui, pe care fusese scrijelit un singur număr: 4.

Ciudat, chiar nu știam ce ar putea însemna asta. Zilele au trecut, însă într-una dintre ele, căutam ceva pentru un client în debara și am dat peste niște obiecte vechi de-ale mele. Atunci mi-am dat seama la ce se referea acel număr. Eu îmi numerotam, în trecut, fiecare vis cu numărul anului în care l-am găsit sau a avut loc. 4 era o amintire de-a mea, de demult; acum era anul 55. Nu voiam să o re trăiesc, pentru că mi-am adus aminte ce era... nu contează. Foarte mult timp am vrut să o șterg din memorie, credeam că reușisem.

Femeia mi-a mai făcut o vizită zilele următoare, îmi voia visul. Nu voiam să i-l dau. I-am explicat din nou și din nou, dar nu înțelegea, sincer nici eu pe deplin. Voiam să îl păstrez, nu îmi doream să-l mai revăd vreodată, dar ceva din mine îmi spunea parcă că ar trebui să îl țin. Cât timp eu și bătrâna încercam să ajungem la un punct comun, câinele părea cu totul relaxat, de-a dreptul familiar.

S-a apropiat de mine și părea că voia să se joace, mă trăgea jucăuș de haine și mi-a lins mână.

Însă, atunci, parcă gândirea îmi era pentru prima dată limpede și mi-am adus aminte lucruri pe care credeam că le-am uitat. Șocul a făcut totuși ca privirea să mi se înceteșeze și parcă mă luase o amețală groaznică. Încercând să ies afară din magazin, am simțit doar cum mi s-au înmuiat picioarele. Bănuiesc că am leșinat.

Când m-am trezit, mi-am revăzut amintirea pentru ultima oară: era cald și eram tare fericit, căci era o zi specială și stăteam la umbra unui baobab. Era ziua mea și mă plimbam cu mama cu bicicleta pe porțiunea pietruită. Nu țineam minte exact cum ajunseseam aici, dar nu conta. Mama părea foarte entuziasmată, cred că era datorită cadoului pe care aștepta de mult timp să mi-l dăruiască. Nu știam exact ce era, dar presimțeam că în sfârșit aveam să primesc ce îmi doream de multă vreme. Am auzit-o vorbind cu un crescător de animale din zonă, acum câteva luni, și speram că era vorba despre adoptarea unui cățeluș. La un moment dat, mi-a spus să o aștept, a spus că îmi va aduce cadoul, și am făcut-o. Am așteptat și am așteptat. Am așteptat până la apusul soarelui, lângă baobabul care cu puțin timp înainte mă adăpostea de soare, dar nu s-a mai întors. Am așteptat zile, ani, luni până mi-am pierdut speranța că se va mai întoarce vreodată. Acea fusese ultima oară când am văzut-o pe mama, asta până când o bătrână scundă și câinele ei și-au făcut apariția în magazinul meu.

Who stole my ANGEL?

Ingrid Vastag, clasa a V-a A

Era o zi de toamnă târzie, de altfel o zi ca oricare alta, însă ceva în aer părea ușor diferit. Cerul era acoperit cu o pânză de fum gri, de parcă s-ar fi străduit să ascundă lumina, iar vântul murmură printre frunze cu șoapte line, ca și cum ar fi purtat cu el secrete pe care nu voia să le împărtășească.

Încă de dimineața, mă trezisem cu un sentiment ciudat în piept, un gol pe care nu-l puteam explica. Ceva lipsea, dar nu știam exact ce.

Îngerul meu... are aripi delicate, ca din pene fine, care strălucesc în nuanțe de aur și argint, jucându-se cu razele soarelui. Ochii săi sunt plini de înțelepciune și compasiune, capabili să înțeleagă adâncimile sufletului meu fără cuvinte. Mângâierea lui este un vânt cald care îmi liniștește gândurile și îmi aduce pace în momentele de neliniște.

Îngerul meu... Este o prezență care m-a înconjurat întotdeauna cu o senzație de protecție și iubire necondiționată, asemeni unei adieri care mi-a fost alături la fiecare pas.

Era o parte din mine, un simbol al speranței și al liniștii și acum... dispăruse.

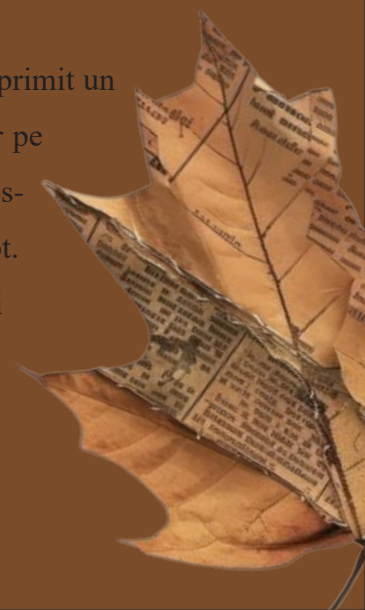
Am început să caut în toate colțurile casei: sub pat, în dulapuri, pe rafturile cele mai înalte. Nimic... Îngerul meu părea să se fi evaporat, lăsând în urmă doar un sentiment de neliniște. „Cine mi-a furat îngerul?” mă întrebam în sinea mea. Cine ar fi putut să intre în casa mea și să ia ceva atât de personal, atât de drag?

Am ieșit în curte, sperând că poate a rămas pe undeva prin grădină. Dar nu era nici acolo. Am privit ochii bunului meu prieten patruped, sperând că ei îmi vor oferi un indiciu. Nimic... Îngerul meu părea să fi dispărut fără urmă.

Spre seară, când disperarea mea atingea deja cote foarte ridicate, am primit un semn. Un fulger a străbătut cerul, iar în lumina lui am văzut ceva strălucitor pe acoperișul casei vecine. Am urcat pe scara uitată de bunicul lângă nucul nostru cel bătrân, străjer tăcut al timpului, cu inima bătându-mi puternic în piept. Și acolo era el, îngerul meu, așezat lângă un cuib de rândunică. Aripa lui dreaptă era ușor îndoită, ca și cum ar fi fost lovit de ceva.

Dragoș Daria 12sn1

L-a îmbrățișat cu putere, simțind cum tensiunea din mine se risipește. Dar întrebarea rămânea: cine l-a pus acolo? Cine l-a luat și de ce? Poate că a fost purtat de vânt sau poate că a fost o minune care a vrut să mă învețe ceva.

A doua zi, am aflat că vecina mea, tanti Maria, o bătrânică destul de singuratică, murise cu o seară în urmă. În noapte imediat următoare am avut un vis în care îmi mulțumea pentru înger. „L-am găsit în curtea ta și l-am luat ca să mă protejeze,” mi se confesa dumneaei. „Acum, că m-am dus, îl întorc acolo unde îi este locul.”

Îngerul meu era din nou al meu, dar povestea lui m-a învățat că unele lucruri nu pot fi ținute doar pentru noi. Uneori, ele trebuie să zboare, să atingă vieți și să aducă lumină acolo unde este nevoie. Și acum, când privesc îngerul meu, îi văd ochii strălucind cu o nouă înțelepciune. El nu a rătăcit fără sens; a fost împrumutat, ca să îplinească un scop mai mare.

Regrete

Predescu Adela-Ioana

Clasa a IX-a MI2

Era sleită de puteri, iar gândurile i se răstălmăceau într-un tumult copleșitor de griji și vise. Își putea simți lacrimile perindându-se pe obraji, însă reușea să distingă realitatea de momentul actual. Nu avea cum să fie un vis... era ceva mai complex, ceva presus înțelegerii umane. Nu era pregătită să își deschidă pleoapele și să înfrunte cauza ce o asuprea, ce îi întuneca mintea și îi apăsa sufletul. Oare care au fost ultimele ei momente? Nu putea desluși acum... Trecea în stadiul de metempsihoză? Chiar de o fi așa, nu putea să scape de sentimentul de regret ce . O viață plină de dezolare, o adolescentă de doar 16 ani.

Putea să schimbe ceva? Cred că era prea târziu să gândească așa. A avut intențiile ei, dar niciodată o ambiție destul de puternică încât să le expună.

Măcar la sfârșitul drumului ei monoton prin viață putea să renunțe la defetism și să se înfrunte cu temerile ei neînsemnate. Nu că ar mai conta... dar măcar convingerea că a fost mai mult decât o existență inutilă o va ajuta să-și sfârșească povestea în pace. Așa că, pentru prima dată, nu a mai aprobat să fie doar o umbră a fricilor, ci o lumină a ambiției sale, una care nu a luat niciodată amploare.

Deschise ochii cu o profundă convingere, ahtiată după răspunsuri. Lumina pe care o cauți în cele mai întunecate momente, cea care îți deschide căile rațiunii,

sursa pe care o privești când îți croiești începutul, se află totodată și acum, la sfârșit. Ironic... mereu considera că citatul, „fiecare sfârșit este un nou început” era doar o remarcă puerilă pe care o foloseau adulții cu scopul de a manipula copiii „să privească partea plină a paharului”. Paharul ei era acum doar o adunătură de cioburi zdrobite, chipul ei oglindit fiind unul străin, aparținând cuiva din trecutul ei. Un trecut pe care și-ar dori să-l uite, ținând cont că nu îl poate schimba.

Lumini haotice îi săgetau privirea; încerca să distingă imaginea ce i se forma în fața ochilor. Era o derulare a momentelor semnificative din viața acesteia, ce au avut un impact crucial în evoluția ei. A fost cuprinsă de o bruscă slăbiciune, simțind că îi fuge pământul de sub picioare. Nu era pregătită să fie martoră la chipul inocent al copilei ce-i dănuie reținută în suflet. Trebuia să aibă șansa să înfrunte bătrânețea, să accepte povara anilor și să trăiască toate pragurile esențiale.

Amintirile se împrăștiară brusc într-un val opresiv de regrete.

Imaginea s-a preschimbat într-o perspectivă obiectivă, ce marca adolescența acesteia. Mîntea ei era un haos de gânduri năvalnice, imposibil de oprit, fiecare nouă idee izbindu-se de cealaltă înainte să apuce să se concretizeze. Putea doar să își privească sinele de la 9 ani, când s-a ivit pragul tehnologiei, un străin familiar care a rămas blocat în timp. Clepsidra timpului a continuat să curgă, însă amintirile s-au risipit constant de atunci. A rămas ațintită asupra acelei imagini blestamate, un corp vag cunoscut, controlat de o lume a social media-ului, care a uitat să-și continue povestea vieții.

Vremea a continuat să răsfoiască printre acele pagini albe, marcând declinul, până a intervenit încheierea.

A uitat să trăiască. Cred că este cel mai bun mod de a exprima dependența ei de o lume ireală. O lume care i-a acaparat toată viața și a reținut-o din a-și îndeplini toate visurile, de a-și atinge potențialul. Iar acum? Acum urma să treacă pragul spre lumea cealaltă.

Nu era pregătită. Simțea că putea îndrepta, își putea relua viața. Avea doar 16 ani... Și-a irosit prea mult timp tânjind după o schimbare, una ce nu părea să urmeze. Era momentul să o întemeieze singură...

Paginile au revenit la ultimul moment scris. Și-a deschis ochii. Degetul îi derula în neștire pe aplicații; avea ochii ațintiți asupra ecranului. Nu se mai străduia să caute o explicație pentru ce se întâmplase, știa deja ce avea de făcut.

A zdrobit telefonul de cel mai apropiat perete și a privit cum i se oferă o a doua șansă. Avea să trăiască, iar când va atinge iar acel prag final, nicio pagină goală nu se va mai ivi în povestea ei.

Reflecții lirice

Pourquoi la mort te fait-elle si peur?

Dancău Nicușor

Clasa a X-a F

Pourquoi la mort te fait-elle si peur?

Pourquoi bat-il si vite, ton cœur?

Ne t'inquiète pas, mon ami!

Rassure-toi... calme ton cri...

Tu seras pas seul, tu verras...

Vers l'infini et au-delà

Ta vie entière, tu la trouveras

Et tu la prendras dans tes bras

Les odeurs de ton enfance

La sûreté de tes croyances

Vont être là, t'attendant

Et tu seras à l'abri, dedans

Donc, comment dire que t'es mort?

Quand ton âme t'embrasse si fort

Quand pour une deuxième fois

Tu peux librement marcher

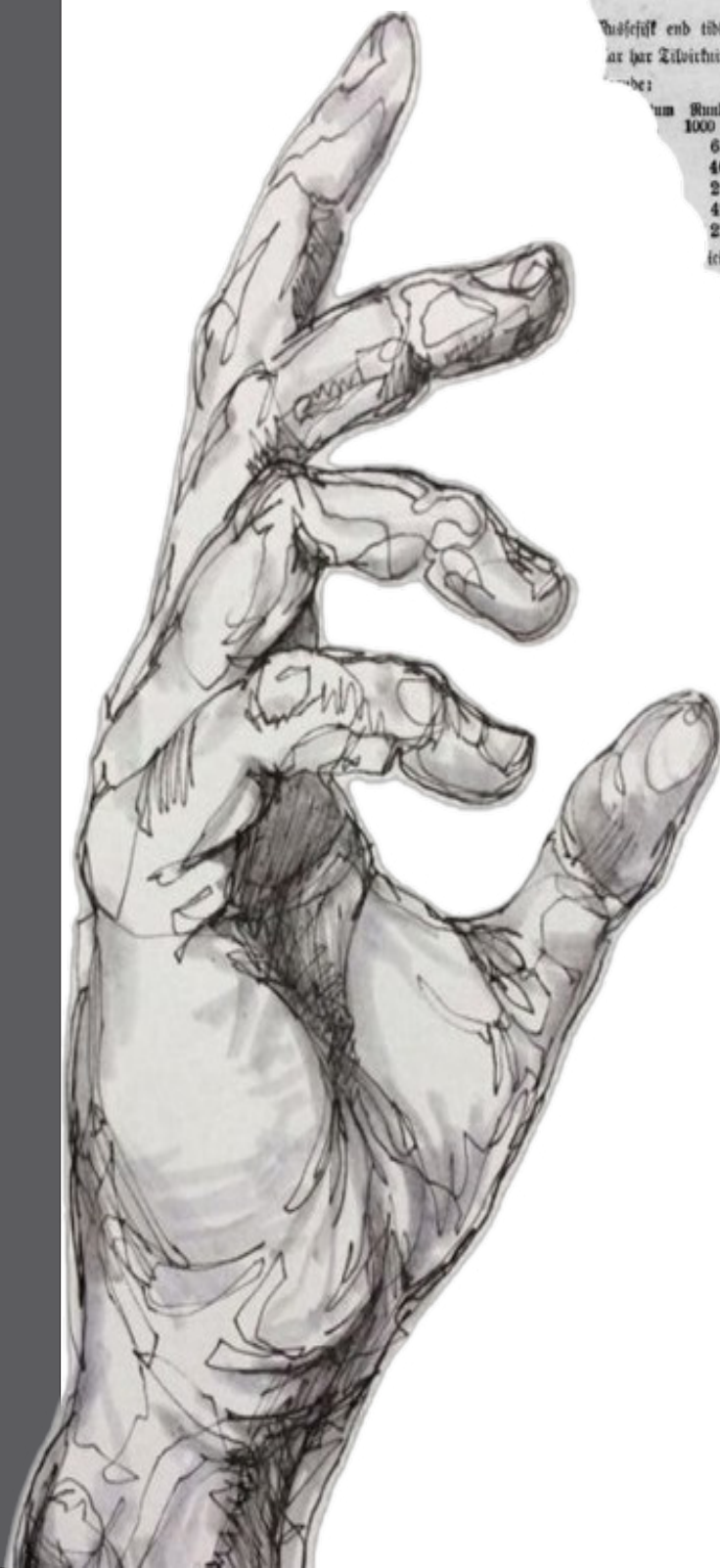
Sur ton propre voie.

Trouve l'amour et garde-le bien!

Pour que ton âme reste le tien

Pour que tu n'aies jamais peur

Quand le vent t'emporte ailleurs.

id.

Adresseavisen
koster forsendt saavel in-
den- som udenbys
Kr. 2.50 pr. Kvartal
, 0.85 , Maaned.
Forsendt til Udlandet
Kr. 6.00 pr. Kvartal.
Abonnement tegnes fra
1ste og 16de i hver Ma-
ned.

139 Aarg. No. 139.

benagøet til nærmeste Postbureau. Abonnent
skal for hver Tager forbeholdt,

Indsejlsfærd end tidligere. I de
for hver Tilværelsen af Løbe

Indsejlsfærd	Indsejlsfærd	Indsejlsfærd
1000 Kg.	1000 Kg.	
6878	703	
4088	735	
2018	232	
4215	—	
2204	—	

Centrum Billed

for & Bine

er be-

ning;

enil.

og

t.

Urmele lipsite de pași

Beznă Claudia, clasa a X1-a SS

Drumuri care se despart,
cuvinte tăcute
și un ultim gest pierdut
în aerul rece al dimineții.

Privirea ta își caută
un loc de odihnă,
dar doar tăcerea
e martoră la sfârșit.

Cum se frâng amintirile?
Le aud, cântări slabe,
fragmente de râs și promisiuni,
începând să se dizolve,
ca umbrele lungi
ale unui apus fără întoarcere.

Nu e vină, nici învinuire,
doar golul care rămâne
între palmele ce nu se mai întâlnesc,
în colțurile camerei
unde nimic nu mai șoptește numele tău.

Între noi, spațiul devine
o lume întreagă,
plină de ceea ce nu mai putem spune.
Și poate e mai bine așa,
să ne înghițim cuvintele,
să plecăm fără să ne uităm în urmă,
fiecare visând
ce ar fi putut fi.

Dragoș Daria-Maria, clasa a XII-a SNI

Buzunarul de stele

Pruniș Corina Irina, clasa a X-a SN2

Toată lumea trăiește la fel, într-o rutină,
Nu sunt mari diferențe, o viață comună.
Însă e important să-ți îngrijești buzuna-
rul de stele,

Un loc magic unde păstrezi clipele bune.

Există momente ce strălucesc ușor,
Scânteii de lumină ce trec peste nor.

Când astfel de clipe te ating și zâmbesc,

Nu le lăsa să fugă, să se risipească

Păstrează-le cu grijă în buzunarul tău,

Să ai o stea ascunsă când ești la greu.

Când lucrurile devin dure sau oboseala
te-nvăluie,

Scoți o stea, o strălucire care te mângâie.

Așa vei trece peste orice greutate,

Cu fiecare stea, te-ntorci la libertate.

Petalele speranței

Han Daria-Giorgiana, clasa a XII-a F

Și încă o petală a florii vieții a fost ruptă cu brutalitate...
Haos și îngrijorare, însă petalele pe jos rămân călcate în picioare...
Căci pentru întruchiparea războinică, suferința florii este o satisfacție...
Și uite așa vremea trecută nu mai este doar o amintire, ci adevărul prezent în actualitate...

Tu, floare a vieții, oare când vei putea înflori în întregime?
Oare când brutalitatea mascată prin iubire divină se va opri?

Dar tu, floare, nu înceta din a spera...
Căci precum ura nu s-a terminat, nici tu nu ai ofilit...
Și deși vântul îți smulge petalele cu furie,
În rădăcinile tale puterea stă să învie...
Căci fiecare rană e o dovadă de curaj
Și nimeni nu-ți poate lua dreptul la mesaj...
Floare a vieții, ridică-ți fruntea, chiar și-n întuneric...
În tine e o forță ce nu poate fi distrusă de nimic...
Deși umbrele vor să-ți știrbească splendoarea,
Tu ești destinată să-ți redobândești culoarea...
Căci precum soarele răsare după noapte,
Așa și tu, femeie, vei înflori dintre toate...
Demnitatea ta va străpunge ura și durerea,
Iar tu, floare, vei renaște, purtându-ți puterea.

A glimpse of light

Fudulu Andra, clasa a IX-a SN2

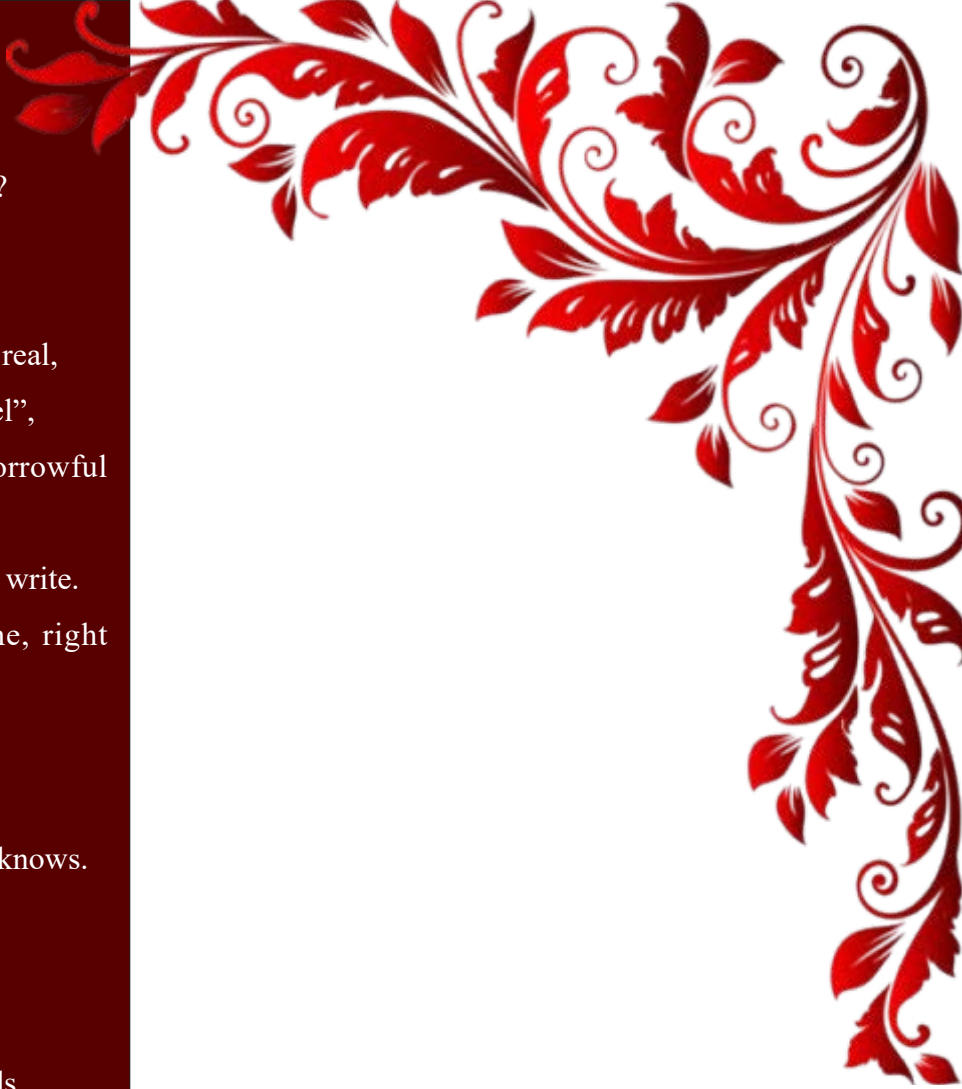
I'm thinking about how people listen
Just to speak, but not to hear,
How they want to get to know you
Just to hunt your inner fear,
As they stab you from the back
And leave you weeping on the floor,
Lacking any care for you
You may feel they master more.
They apologize, and you forgive them
In a warm embrace of change
Because what if they miss you?
Maybe it was a mistake!
You make them stay,
You make them listen,

But still, your forlorn heart so pale to
break.
Any heartbeat, any second,
They can hurt you once again,
'Cause what if they've got closer
Just so they can still pretend?
A glimpse of sorrows burns into my skin
A wound that lingers deep within,
Seeing memories, now heavy-hearted,
Restless tears, where silence started.
But all I'm asking myself:
Is it worth feeling wanted for a moment,

Căpățîna Bianca Mihaela clasa 11 MII

For the mesmerizing dream to stay?
And then being broken into pieces
Always being pushed away...
How do I know if they love me for real,
Refrain from shouting “you just feel”,
Because what if I felt it in the sorrowful
fight?
Maybe that’s the reason I started to write.
But who tells me “That’s the one, right
there”,
The one destined to heal you,
The one that’s here to care!
No one, no one tells me, as no one knows.
Maybe I’ll abide alone forever
And see then how it goes,
Perhaps, one day I can clearly see,
That people grasp my humble words
So they can hear the light in me.

Fulgul

Medeșan Bianca, clasa a VI-a B

Delicatul fulg plutește,
Lin, încet, se învârtește,
Iar în calea sa răsare
O-ntindere de ninsoare.

Vede pomi cuprinși de nea,
Nori pufoși de catifea
Și un lac cristalizat,
De vraja iernii înghețat.

Îl surprinde-un glas șoptit,
În treacăt, duios rostit.
E surioara inimoasă,
Ce-l salută bucuroasă.

În al său vals continuă-apoi
Și-ntâlnește, curios, un soi
De omuleți drăguți, hazlii,
Cu nasuri portocalii.

Dar zărește și o casă,
Primitoare, luminoasă,
Din care voios răsună
Râsete și voie bună.

Și, cu ultima suflare,
Aruncă o privire-n zare.
Și-nainte de-a sfârși,
Vede zâmbetul iernii albiei.

Căpățînă Bianca Mihaela 11 MII

O, suflet!

Dancău Nicușor

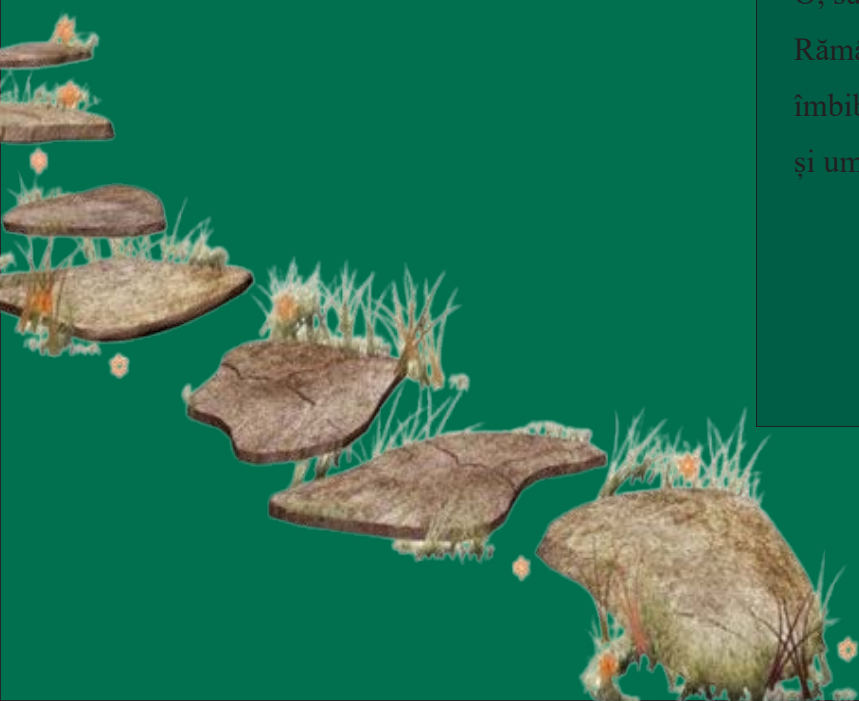
Clasa a X-a F

O! Dac-ai simți
primăvara din sufletul meu,
presărată cu ceruri senine,
ai ști ce-nseamnă
libertatea.

O! Dac-ai simți
cum fluturii, ce demult zburau haotic,
s-au așezat docil,
ai ști ce-nseamnă
liniștea.

O! Dac-ai simți
mireasma florilor de mai
care m-a cuprins, m-a înflorit,
ai ști ce-nseamnă
eternitatea.

O, suflet!
Rămâi,
îmbibat în primăvară,
și umple-mă de fluturi și de flori.

Când prietenii se rup

Căpățînă Bianca Mihaela 11 MII

Când prietenii se rup,
Doare încet și mult
Te sfâșie pe interior
Atunci când vrei să uiți ușor.

A trecut ceva timp
De când nu m-am mai gândit
La plimbările prin parc
Nici nu știu dacă-ți mai plac.

Mă uit în oglindă și te zăresc pe tine
Aflată acum într-o altă prietenie
Între timp ți-am luat locul
Încercându-mi ușor norocul.

Acum eu sunt tu și în locul tău e altcineva
Și mă mint de ceva vreme că e mai bine așa
Fiecare pe drumul ei către necunoscut
Pe cărările din parc, nimeni n-a mai trecut.

Sub lumina Lunii

de Marin Mihai, clasa a IX-a MI 1

Sub cerul plin de argint curgând,
Râul șoptește, visând.
Luna strălucește, difuză și caldă,
Pe apa ce dansează fermecător o scaldă.

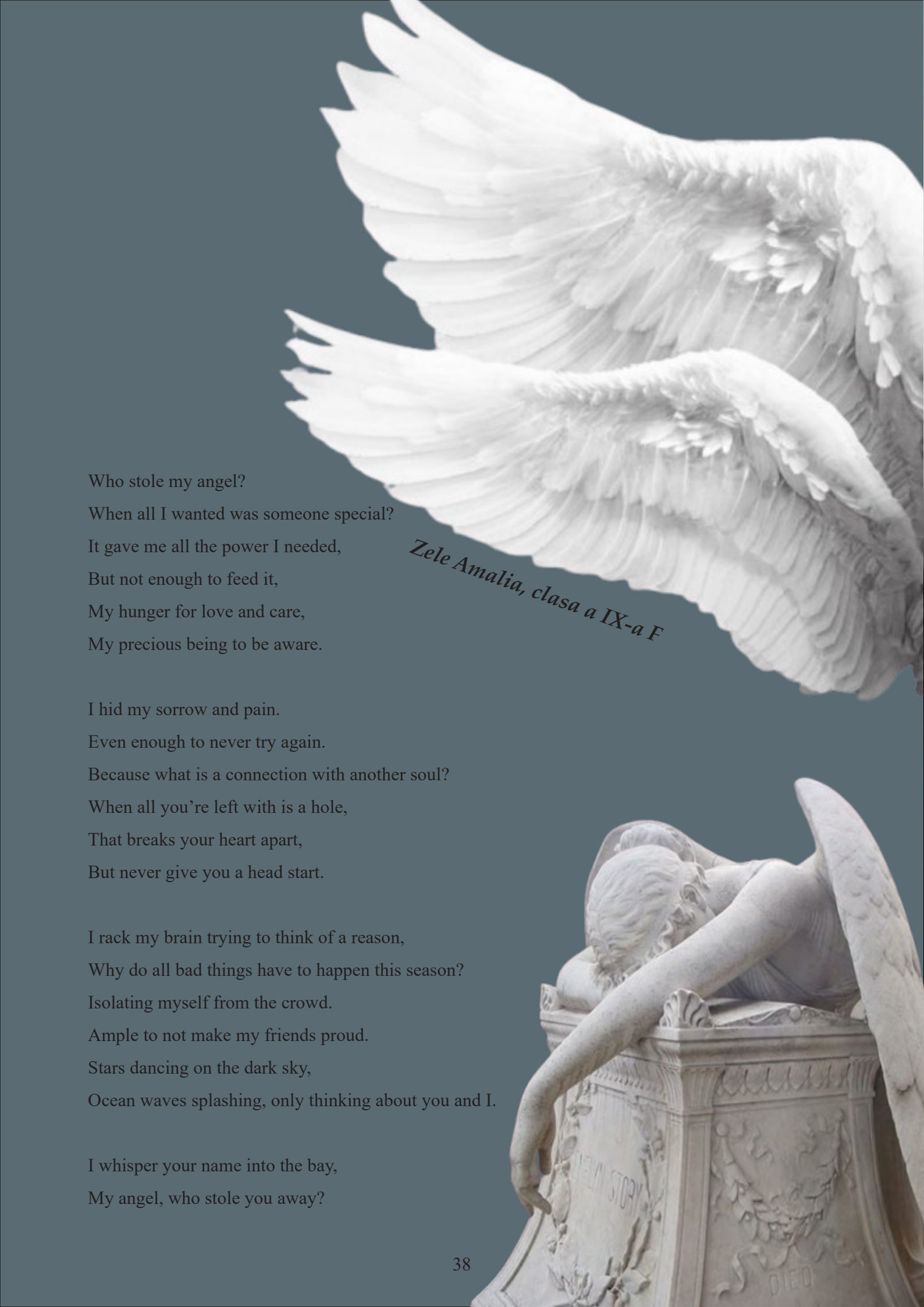
Împreună, sub cerul tăcut,
Îndrăgostiți, privindu-se mut.
Cu mâinile strânse, cu sufletele pline,
Se pierd în valuri, în doruri divine.

Un val se sparge ușor pe mal,
Iar vântul adie, suav și egal.
Lumină de lună, în ochi de iubire,
Se reflectă-n zâmbete, în fiori, suspine.

În tăcerea serii, totul e mister,
Iar râul le șoptește promisiuni de fier.
Un sărut timid, în noapte adâncă
Și timpul rămâne fără frică.

Sub lumina lunii, veșniciei de dor,
Ei rămân îndrăgostiți, în prag de amor.
Iar râul, martor al dragostei care n-o să se curme
Le va păstra amintirile, într-o lume de visuri și urme.

Who stole my angel?
When all I wanted was someone special?
It gave me all the power I needed,
But not enough to feed it,
My hunger for love and care,
My precious being to be aware.

Zeke Amalia, clasa a IX-a F

I hid my sorrow and pain.
Even enough to never try again.
Because what is a connection with another soul?
When all you're left with is a hole,
That breaks your heart apart,
But never give you a head start.

I rack my brain trying to think of a reason,
Why do all bad things have to happen this season?
Isolating myself from the crowd.
Ample to not make my friends proud.
Stars dancing on the dark sky,
Ocean waves splashing, only thinking about you and I.

I whisper your name into the bay,
My angel, who stole you away?

Glusul tăcerii absurde

Beznă Claudia clasa a XI-a SS

Un lucru se schimbă tăcut,
ca vântul care lasă
pădurea în urmă,
ca valul ce sărută țărmul
și se retrage fără urmă de promisiune.

Există o pierdere în mișcarea firească,
o schimbare în lucrurile
care se desprind de la sine,
în frumusețea trecătoare
a frunzelor ce cad
fără să ceară voie.

Poate că nimic nu rămâne
așa cum l-am cunoscut,
și fiecare vis
are o clipă de glorie
înainte de a se sfârâma,
ca o stea căzătoare
ce luminează doar o dată
cerul nostru interior.

Și ne întrebăm
ce e mai prețios:
clipa în care am strălucit
sau amintirea ce ne bântuie,
acele urme care nu se mai repetă,
dar ne formează,
ca sculpturi din absențe,
plămădite din ceea ce a fost
și nu va mai fi?

Fiecare lucru poartă cu sine
o întrebare nerostită,
un gol plin de difuziune,
și noi rămânem,
învățând să trăim
cu ceea ce dispăre,
cu ceea ce refuză
să stea pe loc.

Maitreyi (în poezie)

Alexandra Rădulescu

Dezgust, dispreț, ură...
Asta simțeam la început.
Doamne, și cât greșeam!
Apoi, te vedeam doar pură.

Ești perfectă?
Sau nu...
Ești concretă?
Sau doar iluzia minții mele dulci
Care mă vrăjește și mă soarbe de realitate
Precum zahărul dintr-o prăjitură acră.

Of, dacă ai ști
Că te-aș iubi
Măcar o zi...
M-ai lăsa?

Deși ai încălca unele reguli
Sufletești, morale, religioase...
Sunt sigur că am rezolva totul împreună.
Dar tu nu vei vrea.
Și nu va fi niciodată cum vreau eu,
Prietenia e singura soluție.

Maitreyi, Maitreyi pentru mine...
Pentru Eliade...
Disponibilă, dar imposibilă.
Un vis atât de frumos, încât devine coșmar, traumă.

Și tot încerc să mi te scad din iluzii,
Dar e în zadar.
Ești ca o primăvară,
Ai esența parfumului Keora Atar
Precum florile - mireasma.
Vremea răcoroasă,
Ca tulburările mele când mă atinge îngerul tău.

Fatală, fatală această greșală
Și groaznic destinul nostru.
Am murit când am părăsit India,
Iar apoi am tot încercat să trăiesc.

Eseuri

Timișoara – orașul în care iau prânzul cu trecutul

Maria Iulia Cordoș
Clasa a X-a MI1

Într-o țară în care istoria națională tinde să aibă o importanță relativ egală cu cea a aerului, Timișoara, orașul capitală al vestului, are obiceiul de a servi pe tavă mici porții din secolele trecute. Orașul în sine este clădit nu doar pe cărămizile vechiului bastion, ci și pe legende urbane, acte de eroism ce au descătușat o țară întregă și mici secrete ce stau să fie descoperite. Cu o istorie oficială de peste 750 de ani, plină de adevărate acte de pionierat în dezvoltarea locală, orașul se prezintă astăzi ca un adevărat repertoriu cultural, etnic și confesional.

Atestarea documentară a Timișoarei are loc în anul 1266, când Regele Ungariei din perioada respectivă, Ștefan, donează ținutul Timiș Contelui Parabuch. Lăsând totuși la o parte sonoritatea nostimă a numelui, Contele are o anumită importanță în istoria noastră, căci dă startul unui lung șir de întâmplări ce aduc Timișoara la finalitatea prezentului. Cu toate acestea, orașul are o istorie reală, mai veche cu mult, fiind găsite urme datând de acum 6000 de ani, dar ca să nu vă plictisesc cu date, ani și nume pe care nu le veți ține minte, am de gând să sar direct în miezul acțiunii.

Istoria Timișoarei tinde să se asemene cu perioada de adolescență a oricărui dintre noi, astfel că are loc în etape și sub influențe multiple. Maturizarea orașului are un parcurs denivelat, marcat de cuceriri, dominații și răscoale. Ușa pe care o deschidem către tinerețea orașului nostru ne lasă cu un gust dulce amar, cum ar spune John Ciardi „Nu trebuie să suferi pentru a fi poet, adolescența este suficientă pentru oricine.” Cu toate acestea, în epoca sa poetică Timișoara se autodepășește și trece atât prin suferințe majore cât și simple schimbări „adolescentine”.

Ca să fie mai clar, trebuie să menționez faptul că orașul a fost sub ocupație aproape continuu timp de mai bine de 600 de ani. La început au fost maghiarii, ei au venit ca o perioadă intermediară, orașul a început să fie relevant, să aibă un scop, să se simtă important, ca orice tânăr ce stă în pragul adolescenței. A fost o perioadă atât de înflorire militară și strategică, cât și de afirmare a marilor conducători. Apoi, otomanii lovesc în forță și lasă asupra orașului o pată roșie. Ca în cazul primei inimi frânte sunt încălcate promisiuni, masacrare suflete și schimbate credințe, moduri de viață și culturi. Otomanii transformă orașul într-un vilaiet otoman și inhibă populația. După o perioadă de constrângere completă de către otomani, Timișoara este cucerită de către habsburgi și intră într-un proces de organizare și îmbunătățire generală, acum este momentul în care se văd primele semne de maturizare. Totuși, cum ciclul vieții ne împinge să trecem de câte două ori prin aceeași fază, timișorenii se întorc încă o dată de unde au plecat, mai exact sub influență maghiară. Orașul rămâne așa până la Marea Unire din 1918, când Timișoara trece oficial în perioada de proaspăt adult român.

După un timp atât de îndelungat sub regimuri asupritoare, progresul tehnologic al Timișoarei pleacă la drum cu pași sporțiți, într-o oarecare alergare în competiția cu occidentul. Perioada interbelică aduce cu sine o colecție de realizări cu care trebuie să ne mândrim. De la primele tramvaie electrice, prima centrala electrică a orașului ce asigură iluminarea stradală, până la înființarea Universității de Vest Timișoara, deschiderea Teatrului Național și construirea Pieței Unirii.

Tot acest progres este totuși oprit în momentul în care vine cel de-al Doilea Război Mondial. Orașul nostru se găsește din nou într-o perioadă de neliniște sufletească, România suferă pierderi teritoriale, au loc proteste, se intră în război și încep bombardamentele. În final, Timișoara rezistă și acestei încercări, urmată totuși de apogeul tragicului românesc, comunismul. O perioadă atât de gri încât nu prea poate fi redată nici de nuanțele cuvintelor.

Cred totuși că sufletul Timișoarei zace undeva deasupra pavajului vechi și a fundațiilor grele, stă în sufletul oamenilor care timp de aproape un mileniu au continuat să se ridice de sub dărâmurile lăsate de ultimul regim inhibitor. Așa cred că, în decembrie 1989, anul ce păstrează în sine taina celei mai importante decizii din ultimele decenii românești (să luptăm sau să continuăm să fim călcați în picioare), s-au ridicat timișorenii de sub comunism.

Totul a pornit de la evacuare pastorului László Tőkés, ai cărui enoriași s-au adunat în semn de susținere și care au strâns cu ei un număr de 400 de oameni în 16 decembrie. Atunci s-au făcut primele arestări, dintre care 130 de minori. Pe data de 17 s-a deschis focul

asupra protestatarilor, iar în noaptea dintre 18 și 19 decembrie s-au mușamalizat crimele. Următoarea zi fabrica ELBA intră în grevă, iar în 20 decembrie izbucnește greva generală, Timișoara devinind primul oraș liber. Așa vedem că în noaptea cea mai neagră și rece, flacăra care ne ține în viață este credința și speranța. Credința în cel de lângă tine că va lupta până la final și speranța că cel ce ți se opune are încă o oarecare umanitate.

Timișoara se clădește astăzi pe curajul unor oameni care nu au încetat să lupte, așa că, dacă dați de vreo fantomă pe străzile orașului, opriți-vă să o salutați, căci sufletul ei bate, la fel ca al vostru, în tandem cu briza timișoreană. Să știți, de asemenea, că șansele să vă întâlniți cu o stafie sunt mari, căci fiecare colț de bulevard sau stradă tinde să păstreze o mică bucățică de istorie, sau măcar un secret bine păstrat. Orașul nostru este astăzi un mozaic al culturilor ce-au fost lăsate în urmă, un portret al tuturor oamenilor ce au umblat cândva pe aici și un pionier în multe, dar mai ales în arta de-a trăi frumos și educat. Așa că, dacă vă găsiți vreodată pe marginea Begăi, într-o mreajă creată de notele de Jazz, pe cărările orașului cu o mie de fețe, căutați să luați prânzul cu trecutul, deoarece are multe să vă spună și nu prea se grăbește niciodată.

Atitudinea țărilor față de norme: Fiecare cu „Planul Său”

Desigur, fiecare țară din Uniunea Europeană se ocupă de ecologie în felul ei. Unele națiuni adoptă măsuri drastice, ca și cum ar vrea să își demonstreze spiritul ecologic în fața tuturor. Germania, spre exemplu, merge pe principiul „Nu vrem cărbune, vrem energie solară!” Este ca și cum ar fi intrat într-un maraton și sunt pe cale să câștige medalia de aur, măcar sunt consecvenți, și la jocurile olimpice și în ecologie. În schimb, țări ca Polonia, care sunt încă îndrăgostite de industria cărbunelui, au stat mai bine la Jocurile Olimpice și mai au câteva lecții de învățat despre ecologie.

Apoi sunt țările care au o atitudine ceva mai „flexibilă”. De exemplu, în sudul Europei, unde soarele strălucește aproape tot timpul anului, energia solară ar putea fi soluția perfectă. Dar când vine vorba de implementare, sunt mai multe „întâlniri de planificare” decât panouri

solare instalate. Totuși, haideți să fim serioși, nu știu de ce avem așteptări atât de mari, de la oameni care se ghidează după dictonul „Dolce far niente”. Așa că, se pare că în unele locuri ecologia rămâne mai mult un vis decât o realitate.

Și România, bineînțeles, nu face excepție. E clar că avem și noi un „plan ecologic,” dar se pare că este mai mult o listă cu „to do,” care se amână constant. Vom ajunge la energia regenerabilă, nu-i așa? Doar că poate nu chiar acum. Poate după următoarea „reformă”. Dar, desigur, avem foarte multe proiecte care vor rezolva problema poluării... într-un viitor ... îndepărtat.

Uniunea Europeană și Ecologia, sau „Cum să împăcăm capra cu varza”

Ah, ecologia! Acea temă pe care toți am auzit-o de prea multe ori și pe care iubim să o ignorăm... până când vine săptămâna verde la școală și trebuie să facem proiecte despre rata de mortalitate a urșilor polari. Uniunea Europeană a început să își impună ferm autoritatea în ceea ce privește, ei bine, tot ce ține de latura ecologică. Totuși, perceperea unor măsuri precum reducerea cu 71% a consumului de carne, în țări în care cuvântul „vegan” ia mai des formă de insultă decât stil de viață, este ca și cum ai căuta o luptă cu morile de vânt. În această comedie cu accente tragice, România joacă un rol interesant, care dacă nu e ghidat de îngrijorarea sinceră față de mediu, sigur are ceva de a face cu fondurile pe care le primește de la UE.

Uniunea Europeană, acea mare „familie”, în care fiecare țară încearcă să demonstreze că e mai responsabilă decât „vecina”, s-a hotărât că trebuie să salveze planeta. Așa că, precum orice instituție cu un buget impresionant și zeci de comitete, a adoptat o serie de norme ecologice. De la reducerea emisiilor de CO₂, până la protejarea biodiversității și promovarea energiei regenerabile, Bruxelles-ul a trasat linii clare. De exemplu, Uniunea Europeană s-a angajat să reducă emisiile de gaze cu efect de seră cu 55% până în 2030, față de nivelurile din 1990. Păi, cu un plan așa măreț, planeta ar trebui să fie ca nouă până la următorul summit, nu? Ignorăm bineînțeles faptul că UE reprezintă maxim 14% din țările lumii.

Uniunea Europeană și Normele Sale Ecologice

În mod inevitabil, orice idee măreață este urmată de un întreg pachet de reguli care, de obicei, sunt respectate doar de unii și ignorate de mulți alții. Cu toate acestea, Uniunea Europeană s-a gândit la un mod mult mai simplu de a stimula țările membre: pedepse pentru cei care nu se conformează, dar și fonduri pentru cei care își doresc să bea mai mult lapte de soia. Căci, la finalul zilei, eco-avantajele sunt la fel de atrăgătoare ca și fondurile europene pentru dezvoltare, nu?

Cum Răspunde

România la Poluare: Ușor de zis, greu de făcut!

România, țara unde poluarea este aproape la fel de prezentă ca și vacile pe drumurile rurale, încearcă și ea să se alinieze normelor europene. Problema este că, de cele mai multe ori, răspunsul României la poluare seamănă mai mult cu un „oh, da, avem și d-ia?” decât cu o acțiune efectivă.

De exemplu, în ce privește emisiile de CO₂, România are un mix de energie mai curat decât multe alte țări europene, cu o pondere semnificativă de energie hidroelectrică. Acesta e un lucru bun, nu? Sau cel puțin așa ar fi, dacă nu am avea pe drumuri, pe lângă vaci și alte orătănii domestice, atât de multe vehicule vechi, care își lasă amintirea în aer. Nu uitați de industrie, care încă are obiceiul de a elibera fumul ca pe o tradiție națională, și de faptul că multe dintre orașele noastre se transformă într-un mic „nor de poluare” zilnic.

Pe lângă aceste lucruri, România are, desigur, și un plan național de gestionare a deșeurilor. Să fim serioși, nu a fost ușor să ajungem să avem mai multe tomberoane pentru reciclare, dar măcar începem să avem un sistem. Dacă îl folosim?

Asta e o altă poveste, e greu, ce-i drept, să pui gunoiul în coșul potrivit. Cei care aleg să nu recicleze sunt probabil aceiași care lasă gunoaiile pe stradă, în timp ce privesc cu melancolie un „eco-logo” pe o sticlă de plastic și se gândesc că „Se duce de râpă și țara asta!”.

De asemenea, România se află într-o continuă competiție cu restul Europei în ceea ce privește inovațiile ecologice. Dar, mai des decât nu, începem să vorbim despre „soluții verzi” în termenii unei proceduri birocratice infinite. Așadar, ecologia este un subiect fierbinte în România, dar de multe ori rămâne sub formă de discuții... bine intenționate, dar prea puțin aplicate. În final, ecologia rămâne o temă centrală în Uniunea Europeană, dar atitudinile față de norme sunt... diferite. România, deși face pași mici în direcția corectă, încă trebuie să pună mai mult accent pe implementare decât pe promisiuni. Și, la urma urmei, poate că ecologia este ceva ce se învață mai mult prin fapte decât prin vorbe. Poate că va trebui ca întreaga Europă să apese mai tare pe pedala „acțiune” și mai puțin pe „strategii”. Sau poate că ne vom trezi cu „planuri ecologice” foarte „verzi”, dar tot cu aer poluat și plaje pline de plastic. Până atunci, să continuăm să ne prefacem că ecologia este importantă, dar și că... mâine vom începe să facem ceva în privința aceasta.

Concluzie:

Știm direcția, ne lipsește volanul...

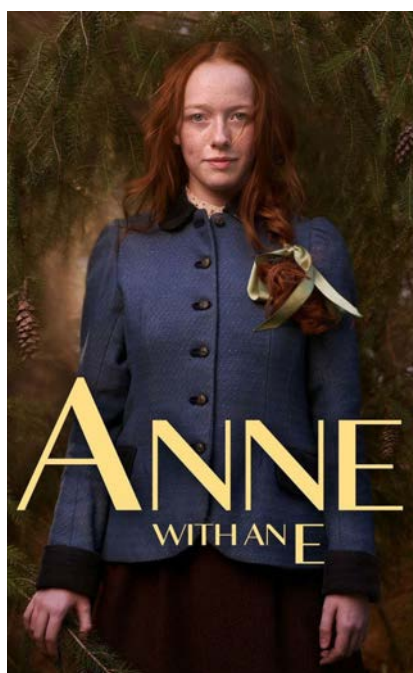

Review

„Anne with an E” – o poveste de neuitat despre maturizare, curaj și identitate

Ingrid Vastag
Clasa a V-a A

Într-o lume în care poveștile despre adolescență și căutarea propriei identități sunt din ce în ce mai apreciate, „Anne with an E” reînvie una dintre cele mai iubite și celebre narațiuni despre maturizare din literatura canadiană. Adaptată după romanul clasic „Anne of Green Gables” de Lucy Maud Montgomery, această producție nu este doar o readaptare a unei povești îndrăgite, ci și o explorare profundă a unor teme universale: identitatea, prietenia, apartenența și curajul de a fi diferit.

Un personaj memorabil: Anne Shirley

În centrul poveștii se află Anne Shirley, o tânără orfană cu părul roșu și o imaginație debordantă, care ajunge să trăiască alături de frații Marilla și Matthew Cuthbert la Green Gables, o fermă dintr-un colț izolat al Canadei. Cei doi frați, care inițial doreau să adopte un băiat, ajung să fie captivați de caracterul unic al Annei, de optimismul și visurile ei mărețe, deși este adesea confruntată cu prejudecăți și respingere.

Dar ce face ca tânăra Anne să fie atât de specială? Este vorba despre curajul ei de a fi diferită, autenticitatea cu care își trăiește viața și capacitatea de a-și accepta imperfecțiunile. Spre deosebire de adaptările anterioare, „Anne with an E” explorează mai profund conflictele interioare ale personajului, lupta cu propriile nesiguranțe și complexitatea relațiilor pe care le dezvoltă cu cei din jur.

Explorarea tematicilor sociale și universale

„Anne with an E” nu se oprește doar la o simplă poveste de adolescență. Serialul abordează subiecte relevante și sensibile, cum ar fi violența domestică, depresia, discriminarea și importanța educației. În această versiune modernizată, Anne nu este doar un simbol al visurilor și imaginației, ci și un personaj care înfruntă realitățile dure ale vieții. Împreună cu prietenii săi, Diana Barry și Gilbert Blythe, ea învață cum să depășească obstacolele și cum să își construiască locul în lume, chiar și atunci când toți par să fie împotriva ei.

De asemenea, filmul serial care are 3 sezoane disponibile pe Netflix, tratează complexitatea relațiilor, în special relația Annei cu Marilla și Matthew, cei care o adoptă. Deși pare că Marilla este o persoană rece și distantă, serialul o arată în profunzime, evidențiind lupta interioară a acesteia de a-și deschide inima în fața unei tinere care le schimbă viața. În același timp, Matthew, un personaj mai retras, este sursa de sprijin și iubire necondiționată pentru Anne.

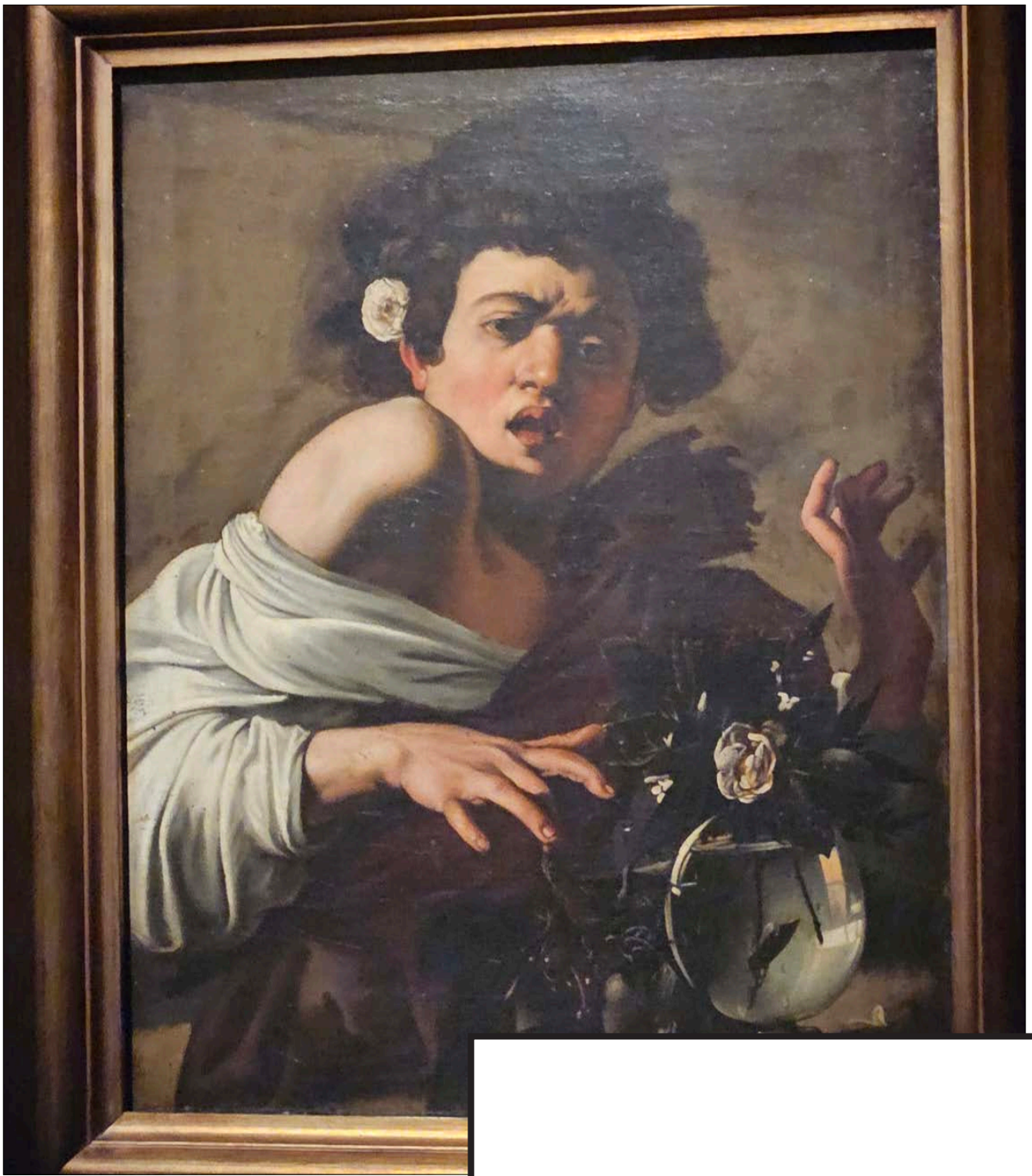
Un serial cu o atmosferă unică

Un alt punct forte al serialului este cinematografia sa excepțională. Peisajele idilice din provincie, costumele perioadei și coloana sonoră special creată contribuie la crearea unei atmosfere unice, care face ca fiecare episod să fie o adevărată plăcere vizuală și emoțională. Fiecare cadru este gândit cu atenție pentru a reflecta stările interioare ale personajelor, de la momentele de bucurie pură, până la cele de tristețe profundă.

Un mesaj puternic pentru tineri și adulți

„Anne with an E” nu este doar o poveste pentru adolescenți, ci un serial care poate atinge inimile tuturor vârstelor. Mesajele sale despre autoacceptare, curajul de a înfrunța prejudecățile și importanța de a rămâne fideli valorilor proprii sunt universale și atemporale. Este o lecție despre cum fiecare dintre noi poate înfrunța greutățile vieții, despre cum putem găsi frumusețea în imperfecțiune și cum putem învăța să ne iubim pe noi înșine, chiar și atunci când lumea nu ne înțelege.

Prin urmare, „Anne with an E” este mai mult decât o simplă adaptare a unui clasic literar – este o poveste despre descoperirea de sine și despre cum să înfruntăm provocările vieții cu inima deschisă. Un serial emoționant, cu personaje complexe și o atmosferă deosebită, „Anne with an E” este în opinia mea o recomandare de neratat pentru toți cei care sunt în căutarea unei povești profunde și inspiraționale. Cu siguranță, această producție va rămâne în sufletul spectatorilor mult timp după ce au vizionat ultimul episod.

Ingrid Vastag
Clasa a V-a A

*Expoziția „Luminile
lui Caravaggio” la
Muzeul Național de
Artă din Timișoara*

O Călătorie prin Magia Umbrelor și Luminii

Dacă ești un logan pasionat de artă sau pur și simplu vrei să înveți ceva nou, expoziția „Luminile lui Caravaggio”, deschisă la Muzeul Național de Artă din Timișoara, este o oportunitate perfectă de a explora un capitol important din istoria artei. Această expoziție te invită într-o călătorie fascinantă prin lumea unui artist cu o viziune revoluționară care a schimbat pentru totdeauna modul în care pictăm și percepem lumina și umbra.

Caravaggio: Un maestru al contrastelor

Michelangelo Merisi da Caravaggio este unul dintre cei mai influenți artiști ai barocului italian. Ce credeți că face lucrările sale așa remarcabile? Caravaggio a fost un pionier al tehnicii numite chiaroscuro care implică folosirea contrastelor puternice între strălucirea zilei și umbre pentru a crea un efect dramatic și pentru a adânci atmosfera lucrărilor sale. De fapt, felul în care Caravaggio manipula lumina a influențat nu doar arta, ci și gândirea despre cum să privim lumea din jurul nostru.

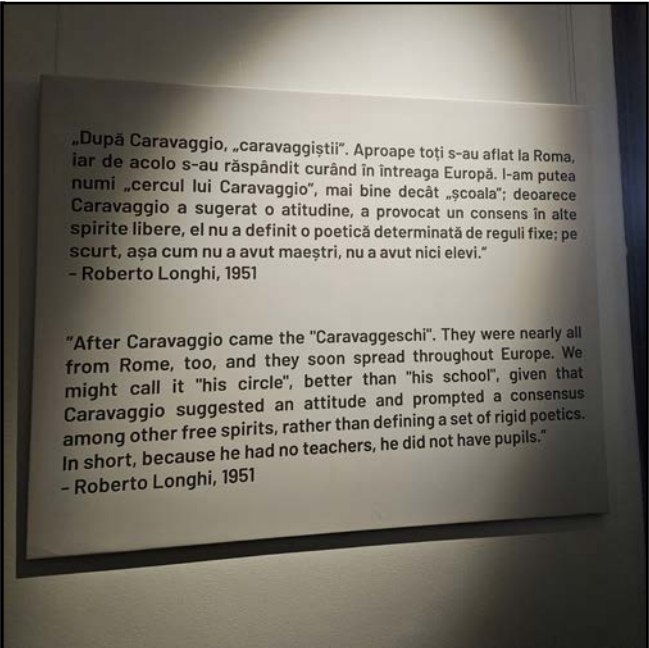
Ce descoperi în cadrul expoziției?

Expoziția „Luminile lui Caravaggio” este o oportunitate rară de a vedea lucrări inspirate de faimosul maestru italian, aduse în fața publicului din Timișoara. Chiar dacă marele Caravaggio nu și-a desfășurat activitatea artistică direct în România, influența sa se regăsește în multe dintre operele artiștilor care au venit după el, iar în cadrul acestei expoziții, pot fi văzute reinterpretări ale stilului său.

O mare parte din lucrările expuse se concentrează pe modul în care Caravaggio și pictorii care i-au preluat tehnica foloseau lumina pentru a transmite emoție și pentru a sublinia esența subiectelor sale. De la scene biblice până la portrete dramatice, fiecare piesă este o lecție despre cum lumina poate deveni un personaj în sine, care joacă un rol esențial în narațiune.

De ce să vizitezi expoziția?

Expoziția este o oportunitate foarte bună de a înțelege mai bine arta. Dacă îți place să înveți despre tehnici de pictură și cum acestea influențează percepția noastră, această expoziție oferă o înțelegere profundă asupra utilizării luminii și umbrei în pictură. Poți învăța cum un simplu joc de lumini poate schimba complet un portret sau un peisaj.

„După Caravaggio, „caravagghiști”. Aproape toți s-au aflat la Roma, iar de acolo s-au răspândit curând în întreaga Europă. I-am putea numi „cercul lui Caravaggio”, mai bine decât „școala”; deoarece Caravaggio a sugerat o atitudine, a provocat un consens în alte spirite libere, el nu a definit o poetică determinată de reguli fixe; pe scurt, așa cum nu a avut maeștri, nu a avut nici elevi.”
- Roberto Longhi, 1951

“After Caravaggio came the “Caravaggeschi”. They were nearly all from Rome, too, and they soon spread throughout Europe. We might call it “his circle”, better than “his school”, given that Caravaggio suggested an attitude and prompted a consensus among other free spirits, rather than defining a set of rigid poetics. In short, because he had no teachers, he did not have pupils.”
- Roberto Longhi, 1951

Pe de altă parte, expoziția evidențiază cum într-o lume vizuală, lumina contează enorm. Astfel, oricine pășește în cadrul expoziției descoperă cum lumina este folosită pentru a crea atmosferă, pentru a exprima emoții sau pentru a transmite mesaje subtile.

Nu în ultimul rând, vizitarea expoziției este o oportunitate extraordinară pentru o imersiune în istorie și cultură: ai ocazia să înveți despre perioada în care a trăit Caravaggio și cum evenimentele istorice din acea vreme au influențat arta și gândirea artistică. Este un pas spre înțelegerea unui context cultural mai larg.

Vorbim așadar despre o experiență unică în Timișoara. Muzeul Național de Artă din Timișoara găzduiește această expoziție specială care aduce ceva cu adevărat unic în orașul nostru. Este o oportunitate rară de a ne conecta cu una dintre cele mai fascinante perioade ale istoriei artei.

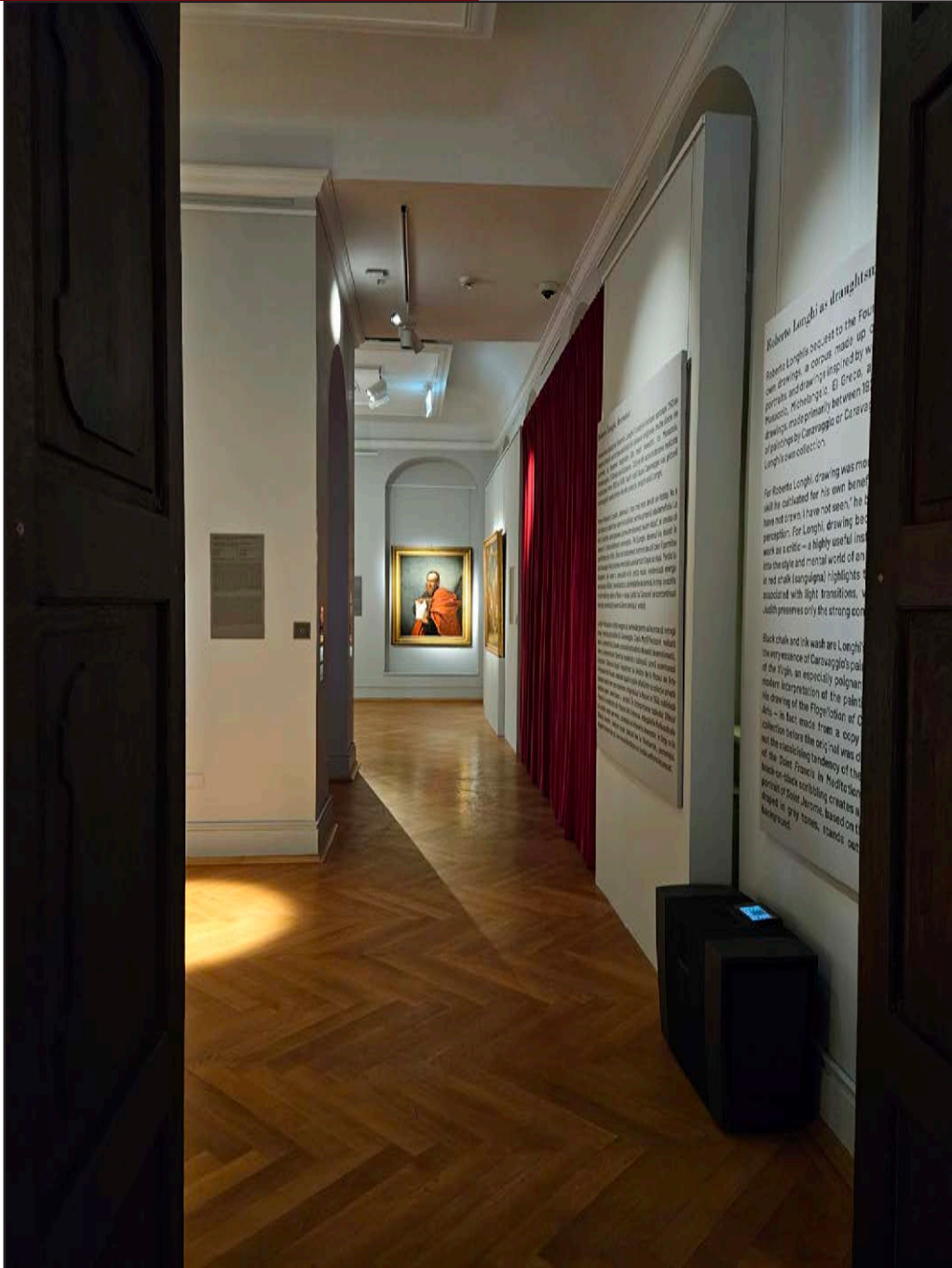
Cum să te pregătești pentru vizită?

Înainte de a ajunge la muzeu, ar fi util să citești câteva lucruri despre Caravaggio și despre cum a influențat pictura. Poți căuta informații online sau poți întreba un profesor sau un ghid turistic local. De asemenea, fii pregătit să te pierzi puțin în jocul spectrului solar din fiecare lucrare – și lasă-ți imaginația să zboare. Nu uita să ai răbdare și să te bucuri de detalii!

Expoziția se desfășoară în perioada noiembrie 2024 – martie 2025, în Galeria Ioachim Miloia a Palatului Baroc, în aceleași spații expoziționale în care a avut loc și cea mai amplă expoziție din ultima jumătate de secol din țară noastră dedicată marelui nostru sculptor: „Brâncuși – Surse românești și perspective universale”.

Nu rata „Luminile lui Caravaggio” pentru că nu este doar o expoziție de artă, ci este o poveste despre cum întunericul și lumina pot spune mai multe decât cuvintele. Odată ce o vei vizita, vei începe să vezi lumea într-un mod diferit, învățând să apreciezi micile nuanțe care fac viața mai interesantă. Așadar, invită-ți colegii, prietenii, pregătește-te să fii uimit și mergi să explorezi magia strălucirii și a umbrelor la Muzeul Național de Artă din Timișoara!

Activități extrascolare

DESPRE EMINESCU...

FLAVIUS-IOAN FIAT

Clasa XIMI2

Desen realizat de Miriam Grămadă
Clasa a XI-a SS

Așa era și-acum un veac,
Ba chiar aproape două
Pe cer a apărut o stea,
Una genială, nouă.

Ea încă arde de atunci,
Dar nu pe-nalta boltă,
Iubită de adulți și prunci,
De toți ce o ascultă.

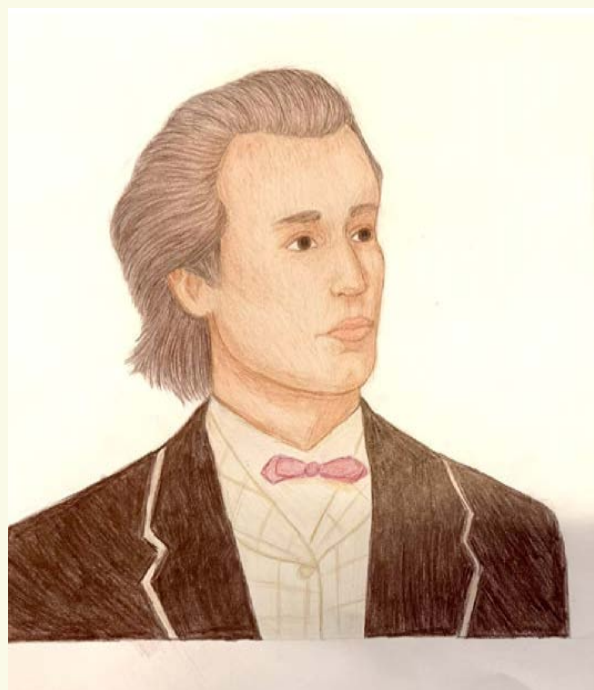
Numai tu ai putut a scrie
Opere de o așa frumusețe,
Doar tu ai reușit a descrie
Peisaje cu așa o finețe.

Mare romantic tu ai fost,
În scrieri mai ales;
De iubire n-ai făcut rost,
Ai fost neînțeleș.

Și chiar de-ai pierit,
După ani de suferit,
În inimile noastre n-ai murit,
Un sfânt luceafăr de neînlocuit.

Desen realizat de Ines Dăescu
Clasa a XI-a SS

Desen realizat de Maia Boboc
Clasa a VI-a B

Desen realizat de Roxana Maria Popa
Clasa a XI-a MI2

Desen realizat de Sandra Dumitru
Clasa a XI-a MI2

EMINESCU

Handwritten text in red ink, likely a poem or a note related to the drawing. The text is partially obscured by the drawing and the caption.

Desen realizat de Maia Medinschi
Clasa a XI-a SS

PREA TÂRZIU SĂ TE ÎNTORCI

IOANA LĂZĂRUȚIU

Clasa a XI-a MI2

De ce să pleci fără cuvânt,
Să lași în urmă doar tăcere?
Cândva, sub cerul cel mai sfânt,
Jurai că-i dor și nu durere.

Eu nu te-am prins, nu te-am oprit,
Nici n-am strigat în urma ta,
Dar inima mi s-a zdrobit
Ca frunza arsă-n toamna grea.

Și dacă luna bate-n lunci
Cum ți-a bătut și ție-n gând,
Eu nu-s o umbră printre stânci,
Ci glas ce plânge-n vânt, curgând.

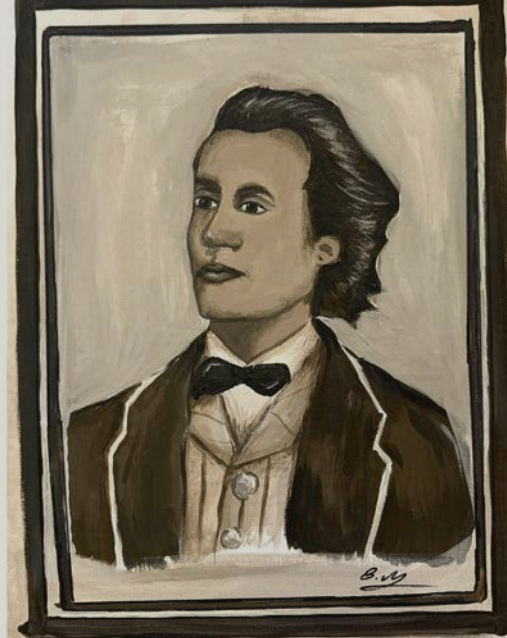
Tu ai plecat... dar știi prea bine
Că n-ai să uiți, oricât ai vrea,
Când noaptea-ți va șopti de mine,
Că n-am plecat din viața ta.

Și poate-n ceasul cel din urmă
Când tot ce-a fost vei regreta,
Un dor ascuns o să te fure,
Dar eu n-am să te mai aștept cândva.

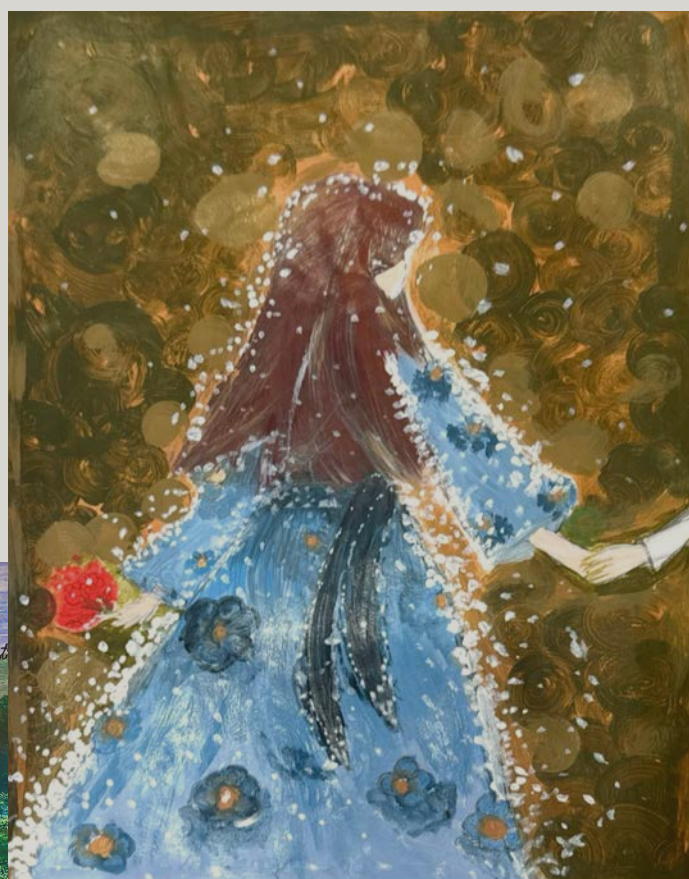
Desen realizat de Ana Stokes

Clasa a VI-a B

Desen realizat de Bianca Nemmeșu
Clasa a VI-a B

Desen realizat de Bianca Nemmeșu
Clasa a VI-a B

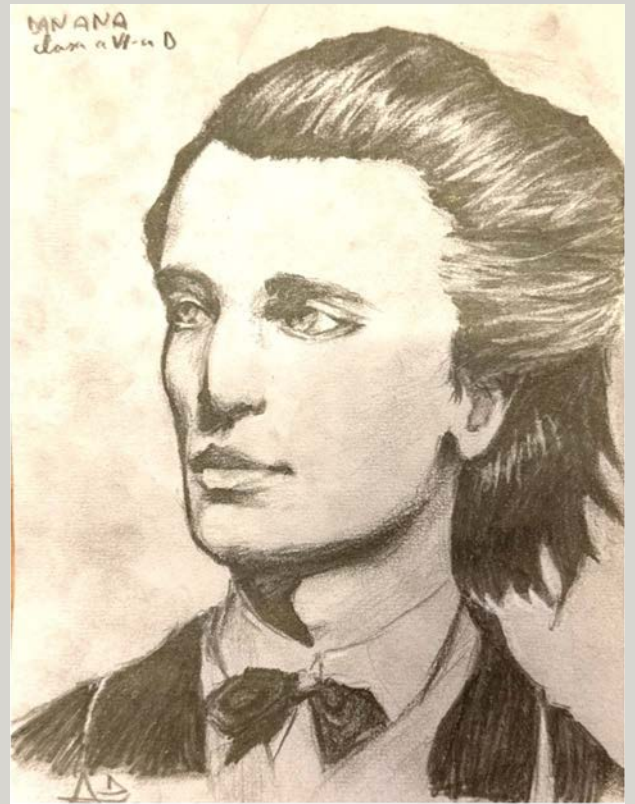
Desen realizat de Delia Istodor
Clasa a VI-a B

Desen realizat de Anca Teodora Ivăniș
Clasa a XI-a SS

Desen realizat de Ana Dan
Clasa a VI-a B

Desen realizat de Alma Atanasescu
Clasa a XI-a SS

Desen realizat de Delia Istodor
Clasa a VI-a B

Desen realizat de Hana Poleac
Clasa a XI-a SS

Balul Bobocilor

jurnal de călătorii în țărâmul Disney

În momentul în care călcăm pentru prima dată în clădirea liceului în care urmează să învățăm realizăm cât de vast este repertoriul de discipline în care putem excela. Pentru unii performanța se face la matematică și informatică, mai ales în liceul nostru, dar pentru alții mai curajoși, performanța este momentul în care cuceresc scena Filarmonicii, la Balul Bobocilor. Deși mulți ar judeca drept absurd să numim această festivitate o performanță, eu vreau să cred că munca bobocilor are o valoare reală și chiar foarte importantă. Locația, deși nu ne ajută să ne dezicem de la speculațiile de cult, care au fost adresate în nenumărate rânduri atât de foști, cât și de actuali logani, impune o anumită prestață față de proaspeții elevi. Cu o desăvârșită tradiție, liceul Loga organizează și anul acesta festivitatea de celebrare a noilor veniți în sala Filarmonicii Banatul și reușește să umple scena cu un spectacol cu adevărat complex.

Strădania bobocilor logani s-a putut observa. După ce au dat din aripi pe scenă, au lăsat în urmă un puf galben, dându-ne de înțeles că inițierea lor în tot ceea ce ține de liceu a luat sfârșit. De acum îi putem numi logani cu merite depline. Poate că un factor principal în reușita spectacolului a fost tema abordată. „Disney” este pentru fiecare dintre noi simbolul suprem al copilăriei și, deși odată ce intrăm la liceu încercăm să ne dezicem de orice pare juvenil, câte o reamintire nostalgică ocazională nu strică nimănui. Atmosfera? De basm, dacă basmele ar include emoții, microfoane care scârțâie și elevi cu aspirații mari.

Nu mai puțin de 12 perechi curajoase, desculțe sau în pantofi cu sclipici, au urcat pe scenă pentru a ne reaminti de copilărie sau pentru a ne face să ne dorim să n-o fi părăsit niciodată. Fiecare cuplu a interpretat o poveste, unele mai aproape de original, altele reinterpretate creativ.

Momentul lor a combinat perfect forța cu sensibilitatea

Kenzo și Maria au dat startul serii cu „Hercules”. Kenzo a intrat în rolul semizeului hotărât să-și găsească locul în lume cu multă energie și prezență scenică, iar Maria, în rolul Megarei, a adus un aer de mister și eleganță. Cei doi au avut o chimie vizibilă pe scenă, iar momentul lor a combinat perfect forța cu sensibilitatea.

Eliana și Radu ne-au dus direct în Țara Minunilor cu o versiune personalizată din „Alice”. Într-o lume unde pisicile zâmbesc și logica lipsește, cei doi au jonglat cu haosul, fantezia și dansul. Alice a fost visătoare, Radu misterios. Sau pierdut? Încă se discută. Ce se știe clar este faptul că momentul solo al Elianei a fost unul cu adevărat magic.

Rareș și Ingrid au readus vara pe scenă cu „Teen Beach Movie”. Cuplul a avut o energie debordantă, replici livrate cu aplomb și mișcări care i-au făcut pe unii să regreta că nu au făcut sport mai des. Coregrafia, inspirată din mișcărilor anilor ‘60, a fost una dintre cele mai bine primite de public. S-a văzut profesionalismul celor doi chiar și în cadrul ceremoniei de premiere.

Fabian și Alexandra, în rolurile din „Descendenții”, au urcat pe scenă cu machiaj dramatic și atitudine de răzvrățiți regali. Alexandra a fost clar vedeta momentului, cu un stil gothic-glam care a intimidat inclusiv reflectoarele. Fabian a ținut pasul cu demnitate, ba chiar cu ceva swag. Momentul a fost unul reușit și echilibrat în ceea ce privește prezența scenică a celor doi.

Cristian și Ryana au adus pe scenă o explozie de energie și pene (mai ales pe costume) cu „Rio: The Movie”. Ryana a dansat cu un aer aparte, reușind să umple scena cu mișcări energice, iar Cristian a zburat... aproape. Cei doi au transpus cu ușurință atmosfera filmului pe scena Filarmonicii.

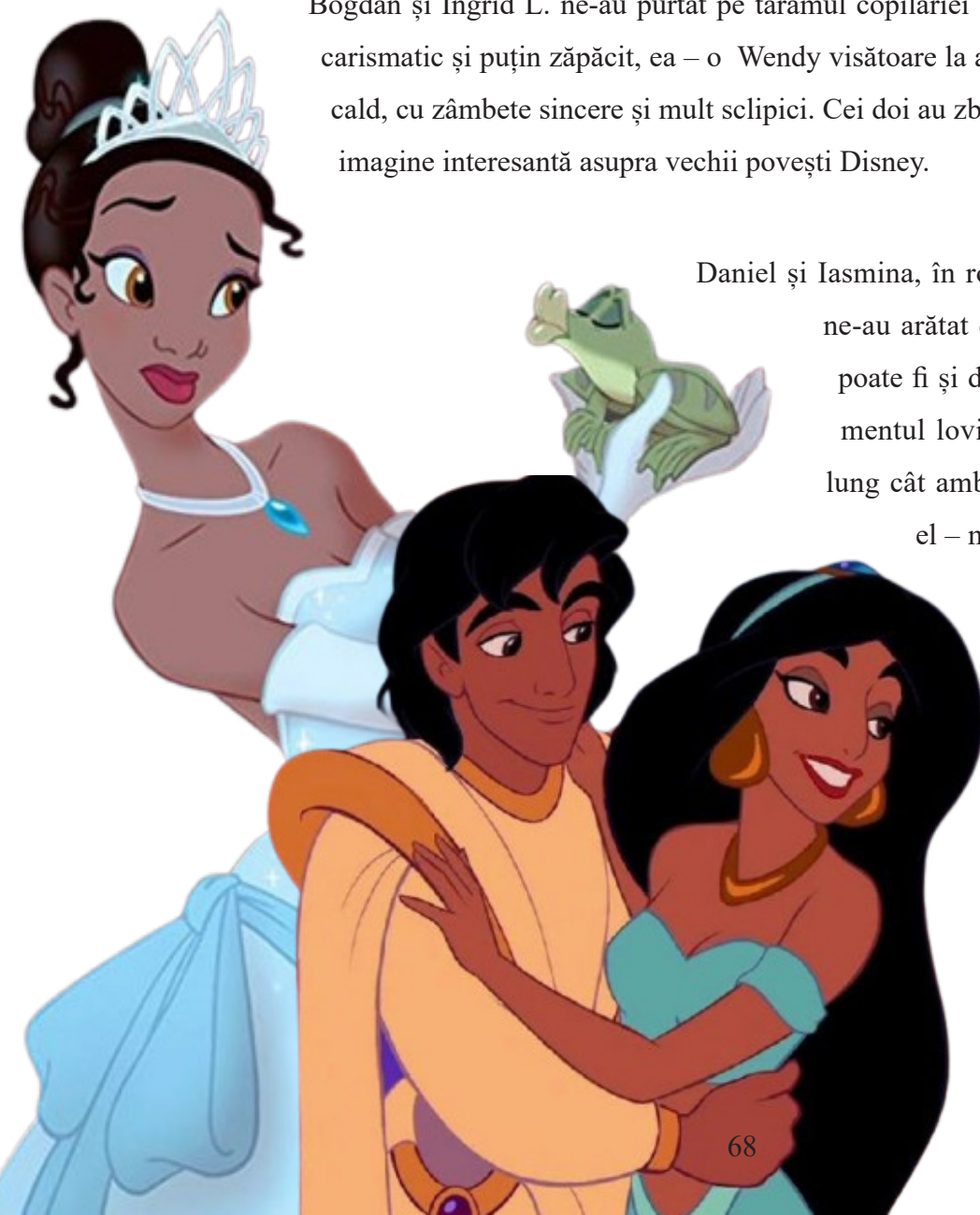
David și Teodora au încheiat prima parte a serii cu „The Greatest Showman”. Muzică, lumină, costume, fum – totul a fost aproape hollywoodian. Cei doi au reușit să aibă contact direct cu publicul, intrând în scenă din audiență. Momentul a fost unul spectaculos, cei doi coordonându-se extraordinar.

Ioana și Paul au deschis partea a doua cu „Pirații din Caraibe”. Paul, ușor dezzechilibrat (sperăm că din cauze actoricești), a încercat să redea farmecul lui Jack Sparrow, în timp ce Ioana și-a fluturat sabia cu un talent aparte, mutând focusul direct asupra ei. Am uitat rapid de Jack Sparrow, fiind fermecați de prințesa piraților.

Sebastian și Carla au fost „Prințesa și broscoiul” în care broscoiul a fost atât de carismatic încât aproape am uitat că ideea era ca el să se transforme în prinț. Carla a condus momentul cu un solo de dans ce a stârnit ropote de aplauze. Cei doi au fost fascinanți împreună.

Bogdan și Ingrid L. ne-au purtat pe tărâmul copilăriei cu „Peter Pan”. El – un Peter carismatic și puțin zăpăcit, ea – o Wendy visătoare la alte tărâmuri. Momentul a fost cald, cu zâmbete sincere și mult sclipici. Cei doi au zburat pe scenă, lăsându-ne cu o imagine interesantă asupra vechii povești Disney.

Daniel și Iasmina, în rolurile lui Rapunzel și Flynn, ne-au arătat că iubirea din filmele Disney poate fi și dură, păstrând cu mândrie momentul loviturii de tigaie. Ea – cu părul lung cât ambițiile comisiei de organizare, el – mai preocupat de vestimentație decât de dans. Totuși, momentul a fost emoționant, iar antrenamentele acrobației au fost captivante în egală măsură cu dansul.

Ionuț și Alexia, cu „Soy Luna”, au dansat pe roți invizibile. Chiar dacă patinele cu roțile au fost doar în imaginație, au compensat cu un moment dulce, plin de entuziasm adolescentin și romantism discret. Publicul a oftat și s-a întrebat dacă Luna chiar patina așa. În orice caz, momentul a fost unul reușit.

Călin și Mara au încheiat seara în stil oriental cu „Aladdin”. Călin, în rolul lui Aladdin, a avut un moment apreciat, iar Mara – o Jasmine radiantă ce demonstra o grație aparte. Covorul a fost... metaforic, dar zborul lor a fost de neuitat, momentul fiind unul complet și bine realizat pe muzică.

Seara a fost totuși marcată și de alte momente artistice. Interpretări vocale excelente, dansuri de grup legendare, dar și duete de dans care vor rămâne în memoria tuturor. Cred că această seară a fost de neuitat pentru multe persoane. Profesorii, bobocii, elevii din organizare, dar și spectatorii își vor aminti cu drag de ediția 2025 a Balului Bobocilor.

Părerea generală a elevilor? „Mai bun decât anul trecut.” Și cum elevii au întotdeauna dreptate, putem spune oficial că ediția Disney a Balului Bobocilor a fost un succes. Trebuie bineînțeles să felicităm echipa de organizare care s-a dedicat complet pentru a rezolva toate problemele care au apărut, dar și restul loganilor participanți care au făcut atmosfera din sala de spectacole memorabilă.

„Eu Aleg” – Lecții de viață pentru suflet, nu doar pentru minte

La Liceul nostru, educația nu se oprește la formule matematice și reguli gramaticale. Aici, elevii învață și cum să-și înțeleagă emoțiile, cum să se cunoască pe ei înșiși și cum să-și găsească locul într-o lume în continuă schimbare. Totul printr-un proiect de suflet, numit sugestiv „Eu Aleg” – un program de dezvoltare personală dedicat copiilor, desfășurat în colaborare cu asociația Maxwell.

În centrul acestui proiect se află doamna Cristina Curea, consilier școlar la Liceul Loga, o prezență caldă și implicată care nu vede în elevi doar note sau comportamente, ci suflete aflate în formare. Pentru dânsa, fiecare întâlnire cu copiii este o șansă de a planta semințele empatiei, stimei de sine și încrederii.

„Lucrez ca un psiholog, nu ca un profesor. Știu că au nevoie de o altă abordare și nu vreau să schimb asta. Fiecare copil are ritmul lui, sensibilitatea lui, iar eu trebuie să fiu acolo pentru el, nu doar în fața lui cu o lecție standard”, spune doamna Curea cu o sinceritate care se simte dincolo de cuvinte.

„Eu Aleg” nu este un set de lecții reci, predefinite, ci mai degrabă un cadru flexibil, în care consilierii și profesorii au libertatea de a adapta temele în funcție de nevoile reale ale claselor. Desigur, suportul oferit de asociația Maxwell este esențial, dar ceea ce face diferența este modul personal și empatic în care fiecare consilier aduce aceste teme în fața elevilor.

Doamna consilier a implementat proiectul în două clase de a V-a de la Liceul Loga. Răspunsul elevilor? Entuziasm sincer, implicare activă și, poate cel mai emoționant, dorința lor de a fi filmați în timpul activităților pentru ca trăirile și învățăturile lor să ajungă mai departe.

„Filmarea a fost ideea lor. Au simțit că e important, că fac ceva valoros și au vrut să împărtășească. Asta spune multe despre impactul proiectului”, povestește doamna Curea.

Tema aleasă într-una dintre sesiuni a fost conștientizarea de sine – un concept poate abstract pentru unii adulți, dar abordat cu blândețe și povești în fața elevilor. „Eu am încercat să-i ajut să înțeleagă că este important să devii prietenul tău, să ai o relație armonioasă cu propria persoană, dar și să-i prețuiești pe ceilalți, să fii un bun coleg, un om de echipă.”

Și exact acest echilibru între auto-cunoaștere și conectare cu ceilalți este esența proiectului. Într-o societate tot mai competitivă, doamna consilieră le vorbește elevilor despre colaborare, despre cum a cere ajutorul nu este o slăbiciune, ci un act de înțelepciune. „Le-am spus că e în regulă să spunem <<nu știu>> și să cerem ajutor. În acest mod învățăm nu doar noi, ci și cel care ne sprijină.”

Fiecare clasă este diferită, fiecare copil vine cu un bagaj unic, iar doamna consilieră știe să adapteze fiecare temă la nevoile emoționale ale grupului. „La Loga, elevii de clasa a V-a vin din școli diferite, trec printr-o tranziție importantă – schimbă colegii, mediul, uneori și orașul. Spre deosebire de alte școli, unde elevii rămân în aceeași colectivitate din clasa pregătitoare, aici totul e nou. De aceea, aceste teme devin și mai valoroase.”

Proiectul „Eu Aleg” nu este doar un exercițiu de introspecție, ci și un pas spre formarea unei generații conștiente, asertive, empatică. Prin povești, jocuri, întrebări sincere și multă răbdare, doamna Cristina Curea le oferă elevilor de la Loga un dar rar: curajul de a fi ei înșiși.

Într-o lume care îi împinge deseori spre comparație și perfecționism, „Eu Aleg” le oferă elevilor o ancoră – un loc sigur în care să învețe să aleagă înțelept, să colaboreze, să se respecte și să crească. „Cred că e esențial să înțeleagă încă de acum că putem învăța unii de la alții. Să ascuți, să oferi, să fii deschis – toate acestea te formează ca om. Și, da, clasa a V-a este un moment perfect pentru a începe acest proces, mai ales într-un loc ca Loga, unde totul e nou pentru ei și au nevoie de repere.”

Colectivul de redacție

Tehnoredactare:

Coordonator: Redactor-șef Jurcan Raul Mihai – clasa a XII-a MI2
Coordonator : Redactor-șef Prihor Crainic Maria Valeria – clasa a XII-a SN2
Giorgiuți Aura – clasa a XI-a MI1
Velemirov Mihaela – clasa a X-a SS
Mirică Giulia – clasa a IX-a SS
Simiuc Beatrice – clasa a X-a MI2

Prelucrare și editare articole:

Coordonator: Voicu Alessia – clasa a XII-a MI2
Dragavei Silvana – clasa a XII-a SN1
Drăgan Daria – clasa a XII-a SN2
Lump Alexandra Maria – clasa a XII-a MI2
Țeculescu Alessia Georgia – clasa a X-a MI1
Țeghiu Bogdan – clasa a XI-a MI1
Furcă Andrada – clasa a X-a SN1

Grafică:

Coordonator: Cora Mara Andreea – clasa a XII-a SN1
Design copertă: Mănăilă Iulia – Clasa a XI-a F
Design coperte interioare: Giorgiuți Aura – clasa a XI-a MI

Marketing:

Coordonator: Semen Victoria Andrada – clasa a XI-a SN2
Cordoș Maria Iulia – clasa a X-a MI1
Grafician: Lungu Alexandra – clasa a IX-a SN1

Suport tehnic:

Albu Alesia Lara – clasa a XII-a MI2

Colaboratori:

Director prof. Bontilă Violeta-Estrella
Director adjunct prof. Stoia Simona Laura
Prof. Milin Tihomir
Prof. dr. Costea Corina-Lucia
Prof. Crașovan Ileana
Prof. dr. Scurtulescu Sorin-Cosmin
Prof. Rușeț Ovidiu
Informatician Inășel Marius
Bibliotecar Pârvu Lucia
Contabil-șef Suciu Ana

Profesor coordonator

Prof. dr. Spineanu Claudia-Ileana

**Revista Colegiului Național
„Constantin Diacovici Loga”
Logaritm (Timișoara)
AN III/ Nr. 2/ 2024-2025
ISSN 2971 – 8481
ISSN-L 2971 – 8481**

